

Kojot – Komentáře k Liber AL vel Legis – První kapitola

Poznámka: - do komentářů vkládám i připomínky k překladu, neboť překlad není nic jiného, než komentář.

- povětšinou neopakují komentáře známé z kursu, což neznamená, že bych s nimi nesouhlasil – pouze jejich opakování pokládám za nadbytečné.

1. Had! The manifestation of Nuit.

„Had! Projev Nuit.“

Překlad „toť zjevení“ je poetičtější, ale „projev“ je přesnější. Navíc slovo „zjevení“ má v češtině spojitost s něčím nadpřirozeným. Nuit se ale podle mého názoru projevuje (či manifestuje) naprosto přirozeně. V tomto smyslu bych případně dal i přednost staršímu překladu: „Had! V něm se projevuje Nuit.“, ale ten již poněkud posouvá originál směrem ke komentáři.

2. The unveiling of the company of heaven.

The unveiling = odhalení, ale i uvedení, oznámení, předvedení

Pojmu společenství by odpovídalo spíše slovo *community*.

Company je společnost, ale i cech. Tvoříme nebeský cech?

Nicméně překlad *společenství* nic nepokazí a zní lépe, než *společnost*.

Osobně bych dal přednost staršímu překladu: „Odhalení společnosti nebeské.“, ale nejde o překladově podstatnou záležitost.

3. Every man and every woman is a star.

Na tento typ formulace pamatujme. Bude se nám to hodit.

Nezapomínejme též na fakt, že žádný muž ani žádná žena není *cade...* :-)

Hvězda: v sumerských a babylónských textech je determinativem (klínopisným znakem psaným před jménem boha) právě hvězda. Ta se v této souvislosti četla jako „bůh“ (sumersky *dingir*, akkadsky *ilum* – srovnej hebrejské *el*. přičemž „-um“ je v babylónštině pádová koncovka nominativu, jež z hebrejštiny vymizela.). Pojem božství byl ostatně v Mezopotámii odvozen z astrální povahy nejvýznamnějších bohů.

4. Every number is infinite; there is no difference.

Lze to chápat i v tom smyslu, že každé číslo je jedinečné (ve své nekonečnosti). Moderní matematika zná teorii přirozených čísel založenou na prázdných množinách!

Inspirace ze základů matematiky

ÚVOD

Ke skutečným, o nichž budu v tomto příspěvku pojednávat, mne přivedla kamarádka Helena K., studentka informatiky se zájmem o teoretickou matematiku, která nikdy „nevěřila na magii a podobné nesmysly“ a vždy ji překvapovalo, že se takovými věcmi vůbec zabývám. Když jsme jednoho příjemného večera seděli v Blues baru na Traubově ulici, řekla mi, že čím hlouběji se zabývá fundamenty matematiky, tím víc cítí, že za tímto světem se skrývá *Něco*, co nějakým způsobem souvisí s matematickým pojmem *prázdné množiny*. Načež mi objasnila, jakým způsobem současná matematika definuje přirozená čísla. Bylo to velice zajímavé a tak jsem si od ní vypůjčil skripta o tomto pojednávající a důkladněji se nad nimi zahloabal. Tu část, která je pro nás obzvláště zajímavá, jsem se pokusil převyprávět tak, aby byla i pro matematické laiky v maximální míře srozumitelná. Zda se mi to povedlo, posuďte sami...

TEORIE MNOŽIN A DEFINICE PŘIROZENÝCH ČÍSEL

Konstrukce přirozených čísel v matematice vychází z teorie množin, kterou vybudoval německý matematik Georg Cantor kolem roku 1872. Pojem množiny se stal základním pojmem matematiky. Požadujeme jen, aby každá množina byla určena svými prvky, takže si ji můžeme představovat jako souhrn prvků (toto není přesná definice, ale to není předmětem tohoto příspěvku). Základní a vlastně jedinou vlastností množin je, že mají prvky, přičemž tyto prvky jsou rovněž množinami. Přitom vůbec neříkáme, co to množina je, zajímáme se jen o to, zda jedna množina je prvkem druhé množiny.

Vlastnost *být prvkem* je tedy vztahem mezi dvěma množinami, tak jako vlastnost *být příbuzný* je vztahem mezi lidmi. *Prvek* je tedy pomocný pojem, který nemá smysl sám o sobě, ale pouze jako označení vztahu (tedy ve spojení *být prvkem*). Ve skutečnosti v teorii množin nemáme jiné objekty, než množiny.

Fakt, že množina je určena svými prvky, je vyjádřen **axiomatickým axiomem extensionality**: Dvě množiny mají tytéž prvky právě tehdy, když jsou si rovny (platí obousměrně).

Existuje množina, která se vyznačuje tím, že nemá žádné prvky. Nazývá se *prázdná* a označuje se \emptyset (přeškrtnutou nulou; de, aby nevznikly zmatky se zobrazením, budu používat znak \emptyset). Mluvíme o **axiomu prázdné množiny**.

Jestliže libovolný prvek množiny A je prvkem množiny B, pak je množina A *podmnožinou* množiny B. Pro *libovolnou množinu* platí, že \emptyset (*prázdná množina*) je její podmnožinou.

Stejně jako pojem *prvek*, nemá ani pojem *podmnožina* sám o sobě smysl (každá množina je jak prvkem, tak podmnožinou jiné množiny); smysl má jen vztah *být podmnožinou*. Podmnožiny a prvky nelze zaměňovat. Pokud si množiny představujeme v hmotné podobě, lze velmi těžko vysvětlit podstatný rozdíl mezi prvkem a a podmnožinou $\{a\}$ množiny A. Je třeba se držet důsledně definice podmnožiny. Například prázdná množina nemůže být prvkem prázdné množiny (vyznačuje se tím, že nemá prvky), ale platí, že prázdná množina je podmnožinou prázdné množiny (prázdná množina je podmnožinou pro libovolnou množinu, tedy i pro sebe sama). První tvrzení tedy vyplývá z definice prázdné množiny, druhé z definice pojmu *býti podmnožinou*. Vskutku každý prvkem množiny \emptyset je prvkem množiny \emptyset ...

Z množin lze tvořit nové množiny sjednocením, průnikem a rozdílem původních množin (detaily zde

pomím).

Máme-li množiny A, B, můžeme vytvořit novou množinu $\{A,B\}$, která má za prvky právě A a B. Tento způsob tvorby množin se nazývá **axiom dvojice**.

Pomocí axiomu dvojice můžeme z prázdné množiny $\{-\}$ vytvořit nové množiny, např. $\{-\}$, $\{\{-\}\}$, $\{-\}, \{-\}$, atd. Tímto způsobem můžeme definovat přirozená čísla:

$$0 = \{-\}$$

$$1 = \{-\}, \{-\} = \{\{-\}\}$$

$$2 = \{-\}, \{\{-\}\}$$

$$3 = \{-\}, \{\{-\}\}, \{-\}, \{\{-\}\}$$

atd.

$$\text{Vždy } n = n = \{0, 1, \dots, n-1\}$$

Tedy přirozená čísla jsou množiny. Rovněž můžeme vytvořit množinu všech nezáporných celých čísel, nazýváme to **axiomatickým nekonečnem**.

Další výklad pomím, zájemci jej najdou v literatuře a těm, kdo se základy matematiky hlouběji zabývají, je pro vytvoření základní představy o konstrukci přirozených čísel tento zjednodušený výklad dostačující.

(podle skript: Jiří Rosický, Josef Niederle: Základy matematiky, 2001)

ZÁVĚR:

Nyní se pokusím formulovat důsledky řečeného trochu jiným jazykem, abychom lépe získali výsledný obrázek a lépe našli souvislosti s předmětem našeho zájmu.

Tedy:

Každé číslo je výslednicí všech předchozích čísel počínaje nulou. Struktura každého čísla v sobě obsahuje strukturu všech předcházejících čísel. Každé číslo je tedy jedinečnou strukturou množin a podmnožin, jejichž základem je ale vždy *prázdná množina*, tedy nula, Nic, *Ajn*. Každé číslo je tedy unikátní strukturou forem bez obsahu. Z toho také plyne, že každé číslo je, co se do své struktury týče, jedinečné. Co se obsahu týče, je jeho základem *prázdnost*, nula, tedy *nekonečno*; co se vnitřní podstaty týče, *není rozdíl* (AL I:4).

Strukturu čísla lze tedy znázornit také takto (vezměme třeba číslo 10):

0123456789

012345678

01234567

0123456

012345

01234

0123

012

01

0

Nepřipomíná vám to něco? ...

5. *Help me, o warrior lord of Thebes, in my unveiling before the Children of men!*

„Pomoz mi, ó bojovníku z Théb, v mém zjevování se Dětem lidským.“

Help me je „pomoz mi“. Jde o prosbu vznesenou na proroka. „Buď mi přízniv“ je zavádějící. Dal bych přednost staršímu překladu.

Warrior lord... těžké k přeložení. Ale vojevůdce sugeruje generála a mohutnou armádu, *warrior lord* spíše hrdého a bojovného šlechtice. Vojevůdce mi neseď. Výklad AC o knězi Ankh-f-n-khonsu je znám. Podotýkám ale, že i Oidipús byl válečníkem z Théb, byť ne z těch egyptských, a odhalením pravdy porazil sfingu. Ale to je jen připomínka – respektuji v tomto výklad AC, o Oidipovi nepochybně věděl, a kdyby mu to připadlo důležité, asi by se zmínil.

In my unveiling – už v okamžiku diktování se zjevuje. Budoucí čas („až se budu zjevovat“) je zavádějící. I zde bych proto dal přednost staršímu překladu „v mém zjevení“, ale nedokonavé „zjevování“ mi připadá nejpříhodnější.

Pozor! Slovo *Children* začíná velkým písmenem. Takto bych to psal i v českém překladu. Je to zjevně důležité, v této chvíli mne napadá souvislost s myšlenkou *Homo superior*; povšimněme si, že zde máme *Children of men* – je třeba to chápat jako jeden významový celek (plurál k *Synovi člověka*?!)

Pokud ale už v době AC neexistoval *Homo superior*, čeho se týká zmíněná pomoc? Jde o přijetí a předání sdělení. Proto je též nevhodný budoucí čas. Prorok pomáhá ve zjevování, výrok se podle mne tolik netýká jeho interpretační práce. Nuit se primárně zjevuje v Liber AL, ne v interpretacích. Výrok tak předjímá fakt, že sdělení je určeno Dětem lidským. S tím souvisí verše I:54-55. Může jít, obecně řečeno, o duchovní potomstvo.

6. *Be thou Hadit, my secret centre, my heart & my tongue!*

„Ty buď Haditem, mým tajným středem, mým srdcem & jazykem!“

(Věta má jednoznačně imperativní formu. Pokud by měla znít „Buď ty, Hadite, mým...“, musela by být čárka před jménem Hadit i v angličtině. Potvrzuje to i Crowley ve svém komentáři, když píše: „The recipient of this knowledge is to identify himself with Hadit“ či „Nuit formulates me as Hadit“. Nuit jistě hovoří k Haditu, ale důraz je kladen na příjemce zprávy. Proto je publikovaný překlad – starý i nový - tohoto verše jednoznačně mylný.)

Prorok je tedy vyzván, aby se stal Haditem, skrze něhož se projeví Nuit. To rozvádí ve svém komentáři AC a já k tomu nemám co dodat.

Problém jsem konzultoval na thelémském diskusním fóru a dostalo se mi této odpovědi od Jima Eshelmana:

Kojot wrote:

I:6 „Be thou Hadit, my secret centre, my heart & my tongue!“ In Czech translation Nuit speaks to Hadit, but I think that in that case there should be comma before „Hadit“ („Be thou, Hadit, my secret centre...“). Crowley in his commentary writes: „The recipient of this knowledge is to identify himself with Hadit“. I think that he is true.

Disclaimer: All interpretations of the text are my own or an effort to render and represent Crowley's opinion as reflected in how he edited the punctuation.

I have never taken this as speaking to Hadit. Literally from the text, Nuit is speaking to the "warrior lord of Thebes" and calling upon him to "be Hadit."

7. Behold! it is revealed by Aiwass the minister of Hoor-paar-kraat.

Být na Crowleho místě, asi bych neodolal a zvolal: „So fucking what!“ Možná to i zvolal a odpověď v podobě následujícího verše byla zdrcující:

8. The Khabs is in the Khu, not the Khu in the Khabs.

9. Worship then the Khabs, and behold my light shed over you!

KHABS A KHU

ÚVODEM

Když jsem znovu a znovu přemýšlel nad interpretací těchto veršů, neopouštěl mne pocit, že kabalistická interpretace (88 a 31) a z ní vycházející úvahy, jakkoli přínosné, jsou jaksi vedlejší a nepostihují pravé jádro sdělení, jehož se nám dostává. Pokládal jsem za nezbytné obrátit se k prameni, na nějž verše odkazují především, a to k představám staroegyptským. Problematiku jsem konzultoval jednak s méně dostupnou literaturou a zdroji na internetu a jednak v diskusním fóru Thoth-scribe na Yahoo.

V této studii nejprve poskytnu překlad příslušného komentáře Aleistra Crowleyho, následně pak stručnou charakteristiku staroegyptského konceptu duše tak, jak jej podávají egyptologická bádání, dále jazykovou analýzu anglického textu veršů a egyptského pojmu *khabs* a konečně pak nabídnu vlastní analýzu této problematiky.

CROWLEYHO KOMENTÁŘE:

„Khabs je tajné Světlo čili L.V.X.; Khu je magická entita člověka. Později (Sun in Virgo, An VII) jsem objevil, že Khabs znamená hvězda. Zde jde o doktrínu, jež myslí, že Světlo je nejvnitřnější, esenciální člověk. Intra (ne Extra) Nobis Regnum Dei.“ (starý komentář). V komentáři novém Crowley dále uvádí: „Naše mysl a těla jsou závoji halícemi vnitřní Světlo. Nezasvěcený je „Temnou hvězdou“ a Veliké Dílo pro něj spočívá ve zprůzračnění a pročištění těchto závojų. Toto „pročištění“ je ve skutečnosti „zjednodušením“; nejde o to, že by tento závoj byl špinavý, ale komplexnost jeho záhybů jej činí neprůhledným. Veliké Dílo tudíž sestává především z rozluštění

komplexů. Vše je ve své podstatě dokonalé, ale stanou-li se věci popletenými, stávají se „zlými“... Tato Doktrína je zjevně nesmírně významná vzhledem k její pozici prvního Aiwassova zjevení.

Tato „hvězda“ či „Nejvnitřnější Světlo“ je původní, individuální a věčnou esencí. Khu je magický šat, který si toto světlo pro sebe spřádá, „forma“ pro Bytí mimo formu, jejímž užitím může toto bytí získat zkušenost skrze sebe-vědomí... Toto Khu je prvním závojem, mnohem jemnějším než mysl či tělo, a pravdivějším; neboť jeho symbolický tvar závisí na přirozenosti jeho Hvězdy.

Proč je nám sděleno, že Khabs je v Khu a nikoli Khu v Khabs? Mohli bychom to myslet obráceně? Osobně myslím, že jsme varováni před ideou Pleromy, plamenu, jehož jsme Jiskrami, a do něhož se vracíme když „dosáhneme“. To by vskutku učinilo oddělenou existenci směšnou kletbou, nesmyslným a neomluvitelným bláznovstvím. Vrhlo by nás to zpět do dilematu manicheismu. Idea, že inkarnace „zdokonalují“ věc, jež je z definice dokonalá, je imbecilní. Jediné přičetné řešení je, jak bylo řečeno, předpokládat, že si Dokonalost užívá zkušenosti (zdánlivé) Nedokonalosti. (Existují hlubší rozřešení tohoto problému určená pro vyšší stupně zasnivení; ale výše řečené průměrně inteligentnímu člověku postačí.)

K verši následujícímu Crowley uvádí: „Tento Khabs je označen za světlo Nu. Ačkoli je uctíváno uprostřed, toto světlo vyplňuje celý obvod, takže všechno je světlem.“ (starý komentář).

V komentáři novém se Crowley rozepisuje šířeji:

„Jsme nabádání věnovat pozornost tomuto Nejvnitřnějšímu světlu; potom přijde odpovídající Světlo Nekonečného Vesmíru. Všimni si, že Světlo Vesmírné je tím, co lidé nazývají Temnotou; jeho přirozenost je zcela nepochopitelná našim nezasvěceným myslím. Jsou to v tomto komentáři výše zmíněné „závoje“, které brání vztahu mezi Nuit a Haditem.

Nemáme uctívat Khu, zamilovat se do svého Magického Obrazu. Udělat to – všichni jsme to udělali – znamená zapomenout svou pravdu. Zbožňujeme-li formu, stane se neprůhlednou vůči Bytí, a může snadno ukázat jako falešná. Khu v každém z nás zahrnuje Kosmos a zná jej. Pro mne je dokonce i cizí Khabs pouze součástí mého Khu. Jen naše vlastní Khabs je naše vlastní jedinečná Pravda.“

K citátu Aleistra Crowleyho připojím větu jiného proroka, jenž si tyto skutečnosti uvědomoval, Ladislava Klímy: „*Mohou býti i aetherné okovy; ale o těch lidstvo neví, protože svázalo se nejsprostšími provazy.*“ (METAFILOSOFIKA, II:35)

SLOŽKY ČLOVĚKA VE STAROEGYPTSKÉM POJETÍ

Přestože jsem se problematice staroegyptského konceptu duše věnoval se značnou důkladností, musím předeslat, že toto téma je nesmírně složité a badatelé se ve svých názorech na něj různí. Pokusil jsem se o fenomenologickou redukci různých teorií – ale některé teorie jsou příliš protikladné a následující popis je třeba vnímat pouze jako jeden z možných, byť snad z těch pravdě podobnějších. Je také třeba maximální opatrnosti při hledání paralel s jinými duchovními systémy, i když se místy nabízejí. Já tak činit nebudu – tam, kde se nabízejí, čtenáře jistě samy napadnou, tam, kde je to ošidnější, bych se dopouštěl nepodložených spekulací.

Badatelé se obvykle shodují v členění lidské bytosti na pět složek: *Khat* (fyzické tělo), *Khaibit* (stín), duši *Ka*,

duši *Ba* a ducha *Akh* či *Ach*. Přestože na sobě tyto složky různým způsobem závisejí, je třeba si uvědomit, že mají vysokou míru autonomie a vystupují samostatně. Na druhou stranu se jejich vlastnosti místy překrývaly a přesné vymezení je proto dosti obtížné.

Khat - fyzické tělo bylo, o tom nemůže být sporu, pokládáno za neodmyslitelnou součást lidské bytosti – a to i po smrti. Na jeho přetrvání závisela další existence většiny (případně všech) dalších složek lidské bytosti. Proto byla lidským ostatkům věnována ve starém Egyptě tak extrémní péče, pro dnešního člověka jen obtížně pochopitelná. Uvědomme si, že zde neexistuje koncepce nesmrtelné duše – a vlastně ani duše v obvyklém pojetí vůbec.

Další člověkovou složkou, jež ale bývá v některých pramenech pomíjena, je *Khaibit* – stín. Tento pojem ve staroegyptských představách patrně označoval vyživující sílu duše, která nese a přenáší energii, ale také entitu schopnou pohybu neobvyklou rychlostí. Některé prameny jej pojímají jako výsledek lidských zkušeností, minulosti, paměti. Po smrti zůstává *Khaibit* u mrtvého těla. V pozdějších dobách nabýval hrozivých rysů a v lidových představách mohl být pojímán jako strašidlo. Zobrazován byl jako stín s lidským okem.

Následuje *Ka* – duševní síla, plodivá síla, energie, duše schopností, ale také dvojník. V každém případě se duše *Ka* aktivně podílela na lidském životě i před smrtí – bývá o ní psáno i jako o ochranném duchu. Je ovšem představitelné, aby byla určitá složka duše pojímána jako vnitřní i jako vnější síla. Koneckonců i dnes například říkáme, že někoho popadl *amok*, byť zřejmě již většina z nás pod pojmem „*amok*“ nemyslí zlého ducha, ale nezvládnutý vnitřní afekt. Ve starověku tomu tak ale nebylo, neboť úroveň vědomí a sebe-vědomí byla menší a hranice mezi Já a vnějším světem byla méně zřetelná a propustnější. Pokládám za možné, že zmatky v oblasti staroegyptské koncepce duše mohou souviset se snahou vnášet dnešní představy typu „*bud' a nebo*“ tam, kde mohly být obojí. Ale zpět k duši *Ka*. Rodí se spolu s člověkem, ale smrtí těla její existence nekončí – závisí ale na uchování těla a na obětech, přinášejících zemřelému. Obvykle měl člověk jen jednu, ale panovník jich mohl mít více a bohové jich obvykle měli více vždy, přičemž každá *Ka* pak zodpovídala za určitou schopnost (nebo jí byla).

Původně byla patrně samostatným božstvem, což bude platit i u dalších probíraných složkách duše. Stejně tak o *Ka* i o dalších složkách bude platit, že zřejmě původně byly spjaty pouze s králem případně s bohy, teprve později na ně (stejně jako zřejmě na posmrtný život vůbec) získali nárok i prostí smrtelníci. Symbolem – hieroglyfem *Ka* byly ruce vztyčené v gestu, jež odpovídá našemu „vzdávám se“.

Tím, co snad nejvíce koresponduje s pojmem *duše*, je *Ba*. Tato složka duše zřejmě nejvíce odpovídala především homérské *psýché*. Na rozdíl od ostatních se nepodílela na pozemském životě, aktivní začala být až v okamžiku smrti. Původně patrně hrála roli strážce mrtvého těla. Její význačnou vlastností byla pohyblivost, schopnost být kdekoli. Původně přináležela jen králi a bohům. *Ba* bohů sestupovaly během obřadů do svých pozemských obrazů, *Ba* člověka absolvovala, za pomoci *Ka*, po smrti cestu popisovanou zádušními texty. Zobrazována byla jako pták (jestřáb, sokol?) s lidskou hlavou. Dalo by se říci, že během pozemského života *Ba* spí a probouzí se v okamžiku smrti? A že mohly existovat způsoby, jak ji probudit už před smrtí? Možná. Ale je to jen má spekulace. V každém případě byla ale duše *Ba* smrtelná a podléhala verdiktu posmrtného tribunálu, vážení srdce. Se srdcem také zřejmě souvisela.

Tak, jako lze (s výhradou) hovořit o *Ba* jako o duši, pojmu *duch* víceméně odpovídá *Akh* (*Ach*) – lépe: **zářící** *duch* (*achu* = *schopnost vyzařovat, moc ducha*). V soudobé české literatuře převládá prepis *Ach*, v anglické *Akh*.

Dříve se používal přepis *Khu*. Nutno v této souvislosti podotknout, že původní vokalizace většiny staroegyptských slov je, patrně navždy, zahalena tajemstvím. Některé prameny přiznávají zářícímu duchu *Akh* existenci nezávislou na ostatcích, jiné nikoli. Důležité je, že se *Akh* podílí na pozemském životě, po smrti se vydává jinou cestou (zádušní texty se věnují především pouti *Ba*; kam se ubírá *Akh* není detailně rozpracováno. Méně vědecky ortodoxní přístupy naznačují, že se vrací do nebe pro další tělo, ale pro myšlenku převtělování ve staroegyptském náboženství neexistují přesvědčivé důkazy. Ovšem ani proti ní...). Zobrazován bývá jako zářící pták. Lze říci, že je nejautonomnější složkou člověka, snad by jej bylo možné přirovnat ke Svatému andělu strážci či, moderněji, k *bytošnému Já* (Self). Jack Dean z fóra Thoth-scribe se domnívá, že *Akh* lze chápat jako výsledek spojení duše *Ba* a duše *Ka*. Skutečně má jakoby vlastnosti obou zmíněných duší a celkově vzato je to velmi užitečná představa.

Tolik tedy, víceméně ortodoxně, ale též nemístně stručně, k této závažné problematice. Nutno ale dodat, že její přehledné, důkladné a přitom důvěryhodné podání se v literatuře hledá dosti obtížně, zvláště člověku, jenž není zběhlý v egyptologii. Objevil jsem ale jisté prameny esoterního charakteru, které důkladné a přehledné jsou, potíže je ovšem v tom, že svá tvrzení pořádně nedokládají. Nicméně jednu z těchto analýz poskytnu, protože – i když nemusí správně vystihovat starověkou realitu – může být pro úvahy duchovního rázu užitečným vodítkem:

Fyzické tělo – Khat

Éterné tělo – Khaibit (stín)

Astrální tělo – Ka (dvojník)

Nižší mysl – Ba (srdce-duše)

Kauzální tělo – Sahu (duchovní tělo)

Vyšší mysl – Ren (jméno)

Bódhi – Khu/Ab (spirituální duše)

Átma – Sekhem (moc)

Monáda – Khabs¹

Jak vidno, kategorií je tu o čtyři více, včetně našeho *Khabs*. Potíže je poněkud v tom, že Egyptané nebyli systematikové a vytváření kategorizací, jako je tato, je – jak jsem již podotkl – ošidné a je vhodné k nim přistupovat se zdravým skepticismem.

JAZYKOVÁ ANALÝZA ANGLICKÉHO TEXTU AL I:9

Shed je perfektní, přesnější by bylo užít *světlo vylité*. Nicméně: v tomto případě jde patrně o parafrázi novozákonní *vylité krve*: anglická bible (v tomto případě *King James Version*) užívá formulace „*blood, which is shed for you*“, což je v českém ekumenickém překladu přeloženo dokonavě: „*krví, která se za vás prolévá*“ (obdobně i v Kralické bibli). Proto je překlad „*světlo, které na vás vylévám*“ opodstatněný.

Všimněme si, že z novozákonní *KRVE, prolévané ZA* se stalo *SVĚTLO, vylévané NA* (česky dva různé výrazy odpovídající ale anglickému *shed*, jež může být obojí). AL I:9 nás tak informuje o velice podstatném posunu, k němuž příchodem Hórova aeonu došlo.

¹<http://www.indotalisman.com/death.html>

JAZYKOVÁ ANALÝZA POJMU *KHABS*

Aleister Crowley píše, že našel slovo „*khabs*“ přeložené jako hvězda. Jenže egyptské výrazy pro náš pojem hvězda jsou odlišné (*shd, nkk, sba*). Crowley ale snadno mohl narazit na méně pokročilý, protože mnohem starší, slovník, kde pojem „*khabs*“ skutečně byl jako *hvězda* přeložen. *Khabs* ale označuje něco poněkud jiného než obecný výraz *hvězda*. Nejprve několik odkazů na slovníky:

Egyptský hieroglyfický slovník² (W. Budge) definuje „*khabs*“³ jako sloveso ve významu *zářit nebo blýskat se jako hvězda (to shine or sparkle as a star)*, a také jako *hvězdné světlo (star luminary)*. Faulknerův slovník definuje „*khabs*“ (s hromadným hvězdným determinativem) jako *hvězdné nebe (the starry sky)*. Hannig uvádí, že jde o *hvězdy* – o kolektivum, *nespočetný zástup hvězd, který utváří duši nebeské bohyně (thousandfold host of stars which make up the soul of the sky goddess)* a tak kolektivní termín pro *všechny hvězdy na nebi (all the stars in the heavens)*. V tomto smyslu může jít i o *nespočet duší* (ve smyslu duše (*Ba*) = hvězdy) nebeské bohyně Nut. (S jinými determinativy pak může „*khabs*“ znamenat: *lampa, světlo, louč, osvětlení, knot.*)

Ve slovníku Gardinerově se vyskytuje překlad: *nespočetná je její duše (thousandfold is her soul)* s odkazem na nebeskou bohyni Nut.

Jde o pojem především z doby Staré říše. Přestože byl zemřelý panovník ztotožňován především se (znovuzrozeným) sluncem, vyskytovala se paralelně i představa, že hvězdy jsou *Ba* – a to jak zemřelých, tak i bohů. Zdá se, že tyto duše (*Ba*) tvořily *Khabs*, mnohonásobnou duši bohyně Nut.

INTERPRETACE

Na první pohled by se mohlo zdát, že se nabízí interpretace právě opačná výkladu Crowleyově, tedy že oproti individuálnímu *Khu* se máme klonit k určité obecné duši. Ale *Khabs* není *Pleroma*, je to (lingvisticky) *kolektivum*, je tedy tvořeno *jednotlivými* hvězdami, není jejich jednolitý zdroj na způsob, jakým je v indickém myšlení *Brahman* mořem, do něhož se navrácí a s nímž následně splývá *Átman*. *Khabs* je *všemi hvězdami*, ale každý z nás jej nahlíží ze svého úhlu pohledu. Řečeno slovy Knihy Zákona, *Khabs* je *společenství nebeské* (I:2). V každém z nás je tatáž *mnohonásobná duše* Nuitina, jejímž je ale každý jedinečným *středem* a tím i středem Universa, (*Ba-*) *Haditem*: „*Každé číslo je nekonečné; není rozdílu.*“ (AL I:3; srv. též AL II:2)

A tuto duši *Khabs* máme uctívat – a to v celé její bohatosti. Ale protože je to duše Nuitina, potřebuje se projevit, stát se vědomou. Tak se zjevuje *Khu* (*Akh*) [na okraj: KHU=31, AKH=26, ACh = 9], *zářící duch* schopný *uvědomění si, vědomí*, jež se *ukrývá* v Nu (II:1) a v němž se Nuit *projevuje* (I:1). V tomto smyslu je *Khu* (osobní identita), výsledkem manifestace Nuit v Haditu (neosobní identitě). „*Khabs* je v *Khu*“ = v našem zorném poli je celý Kosmos.

2Citované slovníky:

W. BUDGE, An Egyptian Hieroglyphic Dictionary, vol. 1, str. 530

Raymond FAULKNER, A Concise Dictionary of Middle Egyptian, (s. 185)

Hannig, R. 1995. *Die Sprache der Pharaonen: Großes Handwörterbuch Ägyptisch-Deutsch (2800 - 950 v. Chr.*

Gardiner, A. H. 1982 (1957). *Egyptian Grammar: Being an Introduction to the Study of Hieroglyphs*. Third Ed., Revised. Oxford: Griffith Institute.

(za odkazy děkuji paní Katherine Griffis-Greenberg a panu Jacku Deanovi, kteří se díky mně na fóru Thoth-scribe pohádali ohledně příbuznosti či nepříbuznosti obdobně psaných egyptských slov...)

3 Fonetický prepis: xabAs

Následující verš nám pak sděluje, že vědomí má (vědomě!) uctívat, nikoli být předmětem uctívání (viz AL II:8 – „*Kdo uctíval Heru-pa-kraatha, uctíval i mne; špatně, protože já jsem uctívač.*“). Učiní-li tak, uvidí Světlo...

10. *Let my servants be few & secret: they shall rule the many & the known.*

„Nechť je mých služebníků málo & jsou skrytí: oni budou ovlivňovat mnohé & známé.“

(nebo alespoň: „Nechť je mých služebníků málo & jsou skrytí: oni budou vládnout mnohým & známým.“)

To rule sice lze přeložit jako *ovládat*, ale dal bych přednost slovu *ovlivňovat*, nebo alespoň *vládnout*. *To rule* znamená i *nalinkovat* a jde spíše o vládu skrze *ovlivňování*; jako substantivum znamená *rule* pravidlo. Proč se o tom rozepisují: je zde důraz na „tahání za nitky“, na ovlivňování skrze transformaci pravidel. Slovo *secret* souvisí se *secretion* – sekret, výměšek. Vzpomeňme na *sůl země* Nového zákona. *Sůl* je nahrazena tekutým skupenstvím. *Rtutí?*

Málo ovládá mnohé. Výhledově též souvislost s *Homo superior*. Zcela protikladné křesťanské koncepci založené na extrémní exoternosti (jděte dům od domu etc.). Skoro by se dalo říci, že se křesťané natolik upnuli k *zvěstování*, že na esoterní složku povětšinou zapomněli.

Zde je upozornění, že přímé zvěstování *mnohým* není naší cestou. Nikoli zvěstování, ale *ovlivňování* ze skrytu. Srovnej též s taoistickou představou o vládě.

Málo & skrytí... Nechejte Google.com, ať vám vyhledá odkazy týkající se slova „thelema“. Vyskočí vám desítky, možná stovky řádů, skupin a spolků, z nichž většina tvrdí, že právě ta „jejich“ thelema je „ta pravá“. Spojeno, přirozeně, s náležitým pomluvením konkurence. A kdo jsou tedy ti praví thelémité v souladu s tímto veršem? Přirozeně ti, kteří se na výpisu vyhledávače neobjeví...

Vliv... je důležité, nakolik thelémské myšlenky infiltrují do všeobecného povědomí skze hudbu, filmy apod.

11. *These are fools that men adore; both their Gods & their men are fools.*

Ti, které lidé uctívají, jsou blázni; jejich Bohové & jejich lidé jsou blázni.

To adore – „zbožňovat, uctívat“, „vzývat“ být může, ale je to už významový posun.

Jinak: Věta je značně „pýthická“, jak se vyjádřil můj konzultant v oblasti angličtiny. Jak on, tak též já větu rozumíme v intencích starého překladu: „Jsou to blázni, které lidé vzývají; jak jejich Bohové, tak & jejich lidé jsou blázni.“ Stejně – soudě dle komentářů – větu rozumí i AC. O dvojici „jejich Bohové & jejich lidé“ hovoří jako o jednom celku, který je lidmi uctíván a který je tvořen bláznem. Tedy: první *men* se týká těch, kdo uctívají, druhé *men* lidí, kteří jsou uctíváni. Navíc je tu souvislost s předchozím veršem: pokud je pravých „služebníků málo & jsou skrytí“, patrně nebudou těmi, které ovlivňují, zbožňování. Ten, kdo je skrytý, nemůže být adorován většinou.

Skutečnost, že to tak dává více smyslu, než novější překlad, a že to tak pochopil i AC pochopil, nic nemění na faktu, že věta je to prapodivná. Koneckonců nelze nic namítat proti představě, že uctívání lidstva je bláznovstvím – či lépe – pošetilostí. Verš možná svým způsobem sděluje obojí, ale přesto bych dal přednost výše uvedené

interpretaci – už proto, že pošetilost vzývání lidstva je nasnadě a druhá část věty je v tom případě přeložitelná jen s notnou dávkou krkolomnosti.

V této souvislosti si vzpomínám na jeden pěkný taoistický příběh: Mudrc odešel do hor rozjímat o TAO a setrval tam mnoho let. Poté, co dospěl k názoru, že dosáhl poznání, o něž usiloval, sestoupil do vesnice a vešel do krčmy. Lidé v ní spatřili božskou záři, která se z něj linula a začali se mu klanět. Mudrc si povzdechl: „Myslel jsem si, že jsem dospěl nakonec a přitom jsem stále na počátku.“ A vrátil se do hor...

Ještě k *fools* – AC v komentáři uvažuje i o problematice Blázna, nikoli o pouhém pošetilci. Těžko říct. Možná bych v takovém případě očekával určitý člen. Ale na druhou stranu je tu zmíněný taoistický příběh: *uctíváný blázen* má možnost nepodlehnout *pošetilosti* a odejít do hor...

Jim Eshelman mi na dotaz k tomuto verši odpověděl:

Quote:

I: 11 These are fools that men adore; both their Gods & their men are fools. Really problematic formulation. In Czech translation that „fools“ are those, who ADORE mankind. But I think, that it is ment that „fools“ are those, who are ADORED by men. How do you understand this. Who are the fools in this sentence?

In this case, I am happy for an ambiguity in the English. Primarily and most simply, the reading is "men adore fools." However, it is grammatically possible (in an archaic way) for the words to mean the opposite.

12. *Come forth, o children, under the stars, & take your fill of love!*

„Vyjděte, ó děti, pod hvězdy, & naplňte se láskou.“

Takto mi to připadá přesnější; proti formulaci „užijte si dosyta lásky“ také nic nenamítám. Nejde o podstatnou záležitost. Trošku mi nesedí novější překlad „přistupte... ku hvězdám“ - může být, ale starší překlad považuji za přesnější a držel bych se jej. Před „&“ rozhodně patří čárka stejně jako v anglickém originálu.

13. *I am above you and in you. My extasy is in yours. My joy is to see your joy.*

Zní mi to příjemně uklidňujícím dojmem – Nuit je všude a přesto to neznamena, že by člověk byl oproti její nesmírnosti ničím. Nuit je v extázi přítomna a takto tedy dosažitelná. Neexistuje jiný způsob, jak se s ní spojit. Na radost *shlíží* a má z tohoto radost. Ryzí radost (existence) je způsobem uskutečňování Nuit. Následující verš je poetický komentář.

14.

*Above, the gemmèd azure is
The naked splendour of Nuit;
She bends in ecstasy to kiss
The secret ardours of Hadit.
The wingèd globe, the starry blue,
Ar mine, O Ankh-af-na-khonsu!*

DOSLOVNĚ:

Nahoře, ozdobami (drahokamy) pokrytý blankyt je
Nahá nádhera Nuit;
Sklání se v extázi k polibku
Tajné horoucnosti (*plurál, nikoli genitiv*) Hadita.
Okřídlený glób, hvězdná modř
Jsou mé, Ó Ankh-af-na-khonsu!

Jazykové připomínky:

Above je skutečně *na, nad*, ale i *nahoře*; zde stojí samostatně, takže *nahoře* v doslovném překladu odpovídá víc. Nicméně je to krkolomné, takže „nad námi“ je vhodnější.

Gemmed = pokrytý ozdobami, ale ty drahokamy jsou také namístě. Překlad *ozdobný* se pokusím použít níže.

Naked je prostě nahý. Nahota nic neskrývá. Proč krkolomné „nic neskrývající“?

Splendour není krása. *Splendour* je mnohem víc! Slovník: *Nádhera, vznešenost, honosnost*.

Secret je tajný. *Tajemný* zní hezky a zase tak mimo to také není. Ale Liber AL pracuje s vyhraněnými termíny a *secret* je jedním z nich.

Ardour je spíše *vášeň, nadšení, horlivost*; též ovšem *žár, vřelost, teplo*. Ale spíše v přeneseném významu: tedy citově, také *horoucnost*. Skoro bych řekl, že *řeřavost* není na místě. Volil bych *horoucnost* nebo *žár*. V dané souvislosti by mohla být i *vášeň*, ale to už by zavánělo nepřesností, neboť *vášeň* je též a především *passion*. Ale Haditova *vášeň* není *trpná*. Dále připomínám, že v originálu je *ardours*, tedy plurál. To ale rozumně do češtiny přeložit nelze.

Globe může být *koule* i *glóbus*. Glóbus mi ale zní nehezky. Zatímco anglické *globe* vyvolává vznešené asociace, české *glóbus* upomíná spíše na hodiny zeměpisu. Navrhuji archaismus *glób* – vyvolává adekvátní asociace a zní vznešeně... Viz starší překlad.

Blue je *modrá* a modrá je dobrá :-). Zde jako název barvy sedí *modř*. „Hvězdné nebe“ je sice možné, ale nepřesné – *blue* ve významu „nebe“, „obloha“ znamená spíš denní oblohu. Okřídlený gób je symbolem Hadita; symbolem Nuit může být hvězdné nebe i hvězdná modř. Nejde tedy o zvlášť zásadní problém.

Ar mine = jsou mé. Patří mně sice být může, ale je zbytečné užívat synonyma neodpovídajícího originálu když to není potřeba.

Tolik k porozumění pojmů. Ale překlad poesie je jako žena – pokud je věrný, není krásný, pokud je krásný, není věrný. Jen si odvažuji tvrdit, že původní překlad není ani příliš věrný, ani zvlášť krásný...

Nijak zvlášť krásný, ale snad trochu adekvátnejší preklad by mohl znieť:

Ozdobný blankyt nad námi je
Nahou nádherou Nuit;
Skláňa sa v extázi, aby políbila
Tajnou horoucnosť Hadita.
Okřídlený glóba a hviezdna modř,
jsou mé, Ó Ankh-af-na-khonsu!

15. *Now ye shall know that the chosen priest & apostle of infinite space is the prince-priest the Beast; and in his woman called Scarlet Woman is all power given. They shall gather my children into their fold: they shall bring the glory of the stars into the hearts of men.*

Nemohu si pomoci, ale řekl bych, že to AC nenaplnil. Je možné, že byl spíše „Janem Křtitelem“ než „Kristem“? Viz I:55 („child of thy bowels“). Zdá se mi to velice možné – viz komentář k následujícímu verši.

16. *For he is ever a sun, and she is a moon. But to him is the winged secret flame, and to her the stooping starlight.*

Je možné, že AC špatně porozuměl motivu „Šarlatové ženy“? Koneckonců žádná z jeho žen zřejmě nenaplnila jeho očekávání a ani tyto verše Liber AL. Možná, že hledal špatně, hledal-li vně. Třeba se tyto verše týkají Animy – kterou neměl projekovat, ale nalézt v sobě... AC ve starém komentáři k I:15 uvádí, že jde o tituly: Hierofant a Velekněžka, jinak by byl verš 16. těžko pochopitelný. V novém komentáři naopak uvádí seznam „Šarlatových žen“ s tím, že on nese titul stále, ženy podle potřeby. Řekl bych, že pravda je svým způsobem obojí. V magické praxi princ-kněz Crowley spolupracoval s projekcí vlastní Animy do té které ženy, což do jisté míry skutečně mohlo fungovat. Dalším krokem mělo být zvnitřnění Šarlatové ženy, porozumění vlastní ženské stránce...

Myslím, že každý, kdo pozná Pravou vůli, má možnost oslavit *hieros gamos* prince-kněze a Šarlatové ženy ve svém nitru. Korespondence prince-kněze a Hierofanta je nepochybná; je ale otázkou – vzhledem k AL II:16 – zda Šarlatová žena není spíše Císařovnou, než Velekněžkou. Uvažujeme-li o protikladech, pak se Císařovna a Velekněz doplňují plněji, než Velekněžka a Velekněz. Nezapomínejme navíc na další trumfy...

Současně ale můžeme uvažovat i v intencích doslovnějšího výkladu, v němž je knězem-princem AC.

17. *But ye are not so chosen.*

Pokud ovšem AC nenaplnil vše, co bylo předurčeno, někdo takto vyvolen zákonitě bude... Ale vždy se to bude týkat vyvoleného jednotlivce. Verš se ale obrací ke skupině mála & skrytých, nikoli ke konkrétnímu vyvolenému. Když už máme to *chosen*: „vyvolení“, „vybrání“ - je zde důležité rozlišení: člověk může vlastním úsilím dosáhnout poznání Pravé vůle a stát se tak jedním z mála & skrytých, ale má-li hrát speciální roli (prorok, božské

Dítě...), musí být vyvolen – to není záležitost vlastního rozhodnutí.

18. *Burn upon their brows, o splendrous serpent!*

„Vzplaň na jejich čele, ó zářný hade!“

Splendrous = nádherný, okázalý, třpytivý, dokonalý; ale *zářný* může být také. Líbí se mi spojení záře (*Splendor Solis* – sluneční záře!), třpytu, světla s chtonickým symbolem. Hade má vzplanout na čelech – má být zvědoměn. Zde je třeba brát v potaz nejen symbol záře, ale i čela. Člověk se nemá odtrhnout od zemského, stát se andělem, má to pozemské přijmout, ale prozářít očištěným slunečním vědomím.

Verš odkazuje na egyptskou panovnickou korunu a souvisí tak například s II:21. Každý, kdo koná Pravou vůli, je Král, korunovaný dvojitou korunou se zářným hadem (=ureus) na čele. Hade (kobra – souvislost též s II:26) na panovnické koruně souvisí s mytologickým okruhem o Reově oku. Jde o celý svazek bájí, které se navzájem prolínají a překrývají. Jejich společným jmenovatelem je to, že slunce – Reovo oko na čele zmizelo a opět se objevilo. Egypťané považovali slunce a měsíc za oči Horovy nebo později Reovy, slunce je pravé oko, měsíc levé. O Reově oku mluví již Texty pyramid, jde tedy o báji velmi starou. Podle jedné verze se Atumovi čili reovi ztratily jeho děti Šov (vzduch) a Tefnut (vlhkost). Proto vyslal své oko, aby je našlo a přivedlo zpět. Podle jiné verze poslal své oko proti nepřátelům, zvláště pak proti bouřícím se lidem. V obou těchto případech vyslal oko Re sám. Známe však ještě jinou verzi, podle níž oko opustilo své místo svévolně, ze zlosti. Ale Re po něm touží, proto je za pomoci Thovta (Thotha) usmíří a získá zpět. Podle jiného podání však vracející se oko zjistí, že Reovi zatím narostlo nové. Tu oko nařiká a roní slzy, jež se po dopadu na zemi mění v lidi, Re se však nad navrátilivším okem smiloval a změnil je v posvátného hada urea a vložil si je na čelo, takže teď oko jako odznak královské moci vládne celému světu. (dle Heller: Starověká náboženství)

Ke znamení na čele lze hledat též biblické souvislosti počínaje znamením Kainovým (Gen. 4:15), kde se ale o čele výslovně nepíše. „Jako znamení na tvé ruce a jako pásek na čele“ (Ex. 13:16) má být pro Izraelce oběť všeho prvorozeného v souvislosti s vyvedením Izraele z Egypta. Nejvýrazněji se se znamením na čele setkáváme v Apokalypse: Jako Boží pečeť, chránící věrné před hrůzami páté polnice (Zj. 9:4) a boží jméno označující vyvolené (Zj. 14:1, 22:4). Dále pak nelze opominout slavné verše 13:16-17: „A nutí všechny, malé i veliké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména.“ Osobně interpretuji Zjevení v intencích skryté jednoty světla a stínu a v tomto smyslu i ve smyslu skryté jednoty těchto znamení.

Jméno na čele, a v něm tajemství, má i „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“ (Zj. 17:5)

Ohledně záře na čele lze připomenout též Mojžíše, jehož tvář zářila po setkání s JHVH. Znamení po setkání s božstvím. Dále lze „zářného hada“ spojovat s rohem a tím i s falem, respektive s falickou energií.

O biblických asociacích spojených s hadem viz Gn. 3, Num. 21.8-9 (Nachaš, had ohnivec, bronzový had), Iz. 14:29, 30:6 (ohnivý létající had) a pochopitelně Zjevení Janovo (kap. 12 a 20).

19. *O azure-lidded woman, bend to them!*

Liber AL nabízí mnoho úhlů pohledu, včetně poetických. Nechal bych je tak – znám jen málo nechutnějších věcí, než je rozpitvaná poesie...

20. *The key of the rituals is in the secret word which I have given unto him.*

Základní problém zní jako název oblíbené komedie: Kdopak to mluví? Ani AC se o tom ve svém komentáři k tomuto verši nezmiňuje. O předchozích dvou ale předpokládá, že promlouvá přímo Aiwass. S přihlédnutím k III:1 lze usuzovat, že Ra Hoor Khuit, pak by mužský rod byl na místě. Proč se ale tato věta objevuje v „Nuitině kapitole“? Námět k dalším úvahám.

21. *With the God & the Adorer I am nothing: they do not see me. They are as upon the earth; I am Heaven, and there is no other God than me, and my lord Hadit.*

Vůči Bohu & Uctívači jsem nic: oni mne nevidí. Je to, jakoby byli na zemi; já jsem Nebe a není žádného dalšího Boha mimo mne a mého pána Hadita.

Přeložit *with* jako „pro“ sice neuráží, ale „vůči“ je přesnější. Jde o vymezování se. Slovo *Adorer* je přesnější přeložit jako „Uctívač“ (viz pozn. k I:11). Velká písmena u „Uctívače“ a „Nebe“ bych zachoval. Všimá si jich ve svém výkladu i AC (GA – země; česky toto samozřejmě překladově vyřešit nelze). Ale to jsou jen málo podstatné detaily.

Je zde evidentní souvislost s I:11 (*These are fools that men adore; both their Gods & their men are fools.*). Uctívač ani Uctívaný nemohou Nuit vidět. Všimněme si, že slovo Bůh je zde použito ve dvou funkcích: v prvním případě je komplementem Uctívače, v druhém případě je Nuit a Haditem (tedy: jediný skutečný Bůh JE (singulár!) Nuit & Hadit.).

22. *Now, therefore, I am known to ye by my name Nuit, and to him by a secret name which I will give him when at last he knoweth me. Since I am Infinite Space, and the Infinite Stars thereof, do ye also thus. Bind nothing! Let there be no difference made among you between any one thing & any other thing; for thereby there cometh hurt.*

Tajné jméno je BABALON (viz *Book of Lies*, kap. 49)

Bind nothing!: „Nesvazujte nic!“ ale také možná „Svažte nic!“ Inspirace k malé meditaci...

„*Nesvazujte nic!*“ Při své strastiplné internetové pouti po stránkách zaručeně pravých thelémitů, obviňující ostatní, rovněž zaručeně pravé, thelémity z hereze, podvodu a neschopnosti jsem si na tento verš nemohl nevpomenout. „*Vy sami nečinite žádného rozdílu mezi jednou věcí & těmi ostatními; vždyť tudy kráčí bolest.*“ To chce vážně odvalu. Zvláště pokud existuje konkurence...

Srv. II:53 „*ti, kteří tě uvidí, budou mít strach, žes padlý: ale já tě pozvednu.*“

Ale opusťme pofidérní bitevní pole soudobé thelémské scény.

„*Vy sami nečinite žádného rozdílu mezi jednou věcí & těmi ostatními; vždyť tudy kráčí bolest...*“

Mít Pravou vůli a nemít Pravou vůli je totéž.

* * *

K dualitě idealismu a materialismu

K napsání tohoto příspěvku mne přiměl podivný fakt, že jsem byl již podruhé označen za materialistu. Poprvé tak učinil jeden přesvědčený materialista v souvislosti s mojí úvahou o tichu (Sounds of Silences), podruhé pak osoba ražení duchovního a nálepka byla použita s kritickým podtónem. Nestačím žasnout. Již několik let pracuji na překonávání protikladů, na dosahování vnitřní nedvojnosti a včít se setkám s dvojností, jejíž překonání mám za sebou tak dlouho, že už na ni ani nemyslím. Ale když už jsem byl popíchnut, zamyslím se tedy... Ach, ta filosofie!

Dobrá, tak tedy trocha filosofie: Chceme-li ji dělit hodně hrubě, budeme hovořit o materialismu a idealismu. Pro první přístup je materiální prvotní a duchovní odvozené, pro přístup druhý je tomu přirozeně obráceně. Nejkrásnějším protikladem v tomto smyslu jsou učení Hegela a jeho materialistického žáka Marxe, jenž – dle svých, do omrzení citovaných – slov obrátil filosofii svého učitele z hlavy na nohy. Tak tedy, moji milí, kdo má pravdu? Hegel nebo Marx? Co je prvotní a co je případkem? Pakliže jsi, milý čtenáři, čirou náhodou členem Klubu skeptiků, pak se dozajista přikloníš k Marxovi (a zmíníš se o tom, že jej ale rozhodně nebereš dogmaticky, jak bývalo činěno na VUMLU). Předpokládám ale, že čtenář tohoto článku na místě jeho zveřejnění je spíše ražení opačného. Ó! Duch! Duch za to všechno může! A ta naše materie je přeci jen májá, iluze... Ano, jistě, Duch! Není však materie, z podstaty svého slova, také Mater? Ono to totiž zase tak jednoduché nebude...

Opusťme nyní všeobecné úvahy a dotkněme se konkrétního příkladu, který lze dobře použít pro ilustraci idealistického a materialistického přístupu k věci.

Písmo.

Idealista řekne, že písmo je darem Ducha, že vzniklo jako nástroj k zaznamenání duchovních idejí, a jeho profánní využití je až sekundární.

Materialista, a marxista především, naproti tomu rezolutně prohlásí, že je tomu právě naopak: Písmo vzniklo jako odpověď na potřebu zaznamenat zásoby ve skladu obchodníkově, tedy jest nadstavbou, jíž vyvolala ekonomická nutnost. Zaznamenávání věcí posvátných je sekundární.

A kdo má Pravdu?!

Pokud si stále ještě myslíte, že tato otázka má nějaký smysl, pak patrně odpovíte, že písmo je darem Thothovým, posvátným a teprve později zprofanovaným (ovšem nezabloudili-li jste sem náhodou a nejste

Skeptiky, pak to ovšem patrně vidíte obráceně).

Není obtížné snést pro obě výše zmíněné varianty pádné důkazy. Egypťské hieroglyfy, jak je již z jejich pojmenování patrné, byly s pravděpodobností hraničící s jistotou už od počátku skutečně posvátné a k posvátným účelům sloužící. Taktéž například runy. Na druhou stranu první doklady písma klínového svědčí pro marxistickou variantu, stejně tak písmo mykénské, jež bylo k ekonomickým účelům užíváno po celou dobu své existence v podstatě výhradně.

Tak. A jak to tedy je?

Přestaneme-li hledat Pravdu – ať již v přístupu materialistickém či idealistickém – zjistíme, že oba přístupy můžeme velmi dobře instrumentálně využít. Hegela pro hieroglyfy, Marxe pro písmo mykénské. Jen už probůh přestaňme stavět jakoukoli z binárních opozic na piedestal! Chceme-li být, jako správní thelémité, mimo dobro a zlo, buďme též mimo idealismus a materialismus.

V této souvislosti se nemohu nedotknout Steinera. Pokud někdo staví idealismus na piedestal přímo ukázkově, je to právě on. Ve své, mimochodem velmi trefné, charakteristice ahrimanských a luciferských sil je Steiner bojovníkem proti silám ahrimanským z pozice tak nevyvážené, až to bere dech. Dokonce soudím, že je dle své vlastní definice vysloveně luciferský. Soudím tak podle toho, že mám velmi neodbytný pocit, že si na své vlastní nauce ukázkově ulítává.

Pokud se kdokoli postaví na jednu stranu a vystupuje proti druhé, nezbyvá mi, než jej brát s rezervou jako kohokoli, kdo se nachází ve světě iluzí. To jistě neznamená, že bych někoho takového šmahem zavrhl, tím bych sám vytvářel další binární opozici, ale nemohu takové učení přijmout jako celek.

Vrátím-li se ještě k problematice materialismu a idealismu, Marxe a Hegela, skoro bych řekl, že zamýšlení se nad materialistickým úhlem pohledu je pro studenta na cestě k Velikému dílu třeba jako sůl. Protože teprve ovládnutím těchto dvou způsobů myšlení se lze dopracovat k jejich opuštění jako – z pohledu Věčnosti – iluzorních. Neboť prohlášení idealistického pohledu na svět jako jediné Pravdy je pro mne stejnou brzdou, jako korunovace materialismu.

A jaké z toho plyne poučení pro mne? Inu: musím asi přeci jen občas zmínit, že pokud se právě na něco právě dívám spíše materialisticky, dlí v mé mysli dílčí úhel pohledu, nikoli světonázor...

23. But whoso availeth in this, let him be the chief of all!

AC píše, že „all“ není myšleno jako nepřímé vyjádření pro „all men“. Proto „*necht' je hlavou všech*“ je snad trochu zavádějící, neboť se netýká „šéfování“ lidem, které je třeba vnímat jako iluzi. Jde o vládnutí vlastního universa. Přesto bych ale v tomto případě překlad neměnil, neboť od roku 1904 bylo naše poznání vnitřního universa značně obohaceno Freudem a zvláště pak Jungem a jeho následovníky; v paralelní linii pak Steinerem. Uvažujeme-li v těchto souvislostech, pak použití slova „chief“ - *náčelník, velitel* či dokonce *šéf, hlava všech* – nepůsobí zase tak nepatřičně, zvláště proto, že naše vnitřní universum je zabydleno archetypy v podobě antropomorfních figur.

Ale i přes vše, co bylo řečeno výše, můžeme význam verše obrátit i navenek: Ten, kdo vládne sám sobě, má vliv i na okolí. K zamyšlení připomínám taoistický ideál „neviditelného vladaře“, tedy vládce, který vládne

nečiněním, aktivním nekonáním v souladu s TAO. Myšlenka obtížně pochopitelná pro ty, kdo si nedokáží představit, že by mohli věcem nejlépe prospět, kdyby je *nechali být*. Ale je pochopitelně stejně dobře možné i konat – ale bez *chtivosti výsledku*.

A neříkejte, že byste takového šéfa neposlouchali! Poslouchali a s radostí...

24. *I am Nuit, and my word is six and fifty.*

25. *Divide, add, multiply, and understand.*

Dělte, sčítejte, násobte a rozumějte.

„A porozumíš“ by bylo „and you will understand“. „A rozumějte“ mi navíc pěkně sedí v rovině s ostatními výzvami.

K variacím na téma „šest a padesát“ mě dosud nic nového nenapadlo, snad jen upozorním na další významy použitých slov:

divide – rozděluj (rozděl)

add – přidávej (přidej)

multiply – znásobuj, rozmnožuj

26. *Then saith the prophet and slave of the beauteous one: Who am I, and what shall be the sign? So she answered him, bending down, a lambent flame of blue, all-touching, all penetrant, her lovely hands upon the black earth, & her lithe body arched for love, and her soft feet not hurting the little flowers: Thou knowest! And the sign shall be my ecstasy, the consciousness of the continuity of existence, the omnipresence of my body.*

„Poté praví prorok a otrok oné překrásné: Kdo jsem já a jaké bude znamení? Tehdy mu odpověděla, sklánějíc se a kladouc laskavé ruce na černou zem, tancující nebeský plamen, všetečný, všepronikající, & svým pružným tělem vzepjatým k lásce a svými hebkými chodidly, které neublíží květkám: Ty víš! A znaméním budiž má extáze, vědomí kontinuity existence, všudypřítomnost mého těla.“

Změna v překladu: Jen drobná: „continuity“ znamená „spojitost“, „kontinuita“. V původním překladu je použito „setrvalost“, což je od „spojitosti“ posun poněkud nepatřičný a lehce zavádějící. Zvolil jsem slovo kontinuita kvůli neodolatelnosti této hříčky: *kontiNUITa*...

Komentář: Především jde o poetické vyjádření předchozích dvou veršů.

Posledních pět slov bylo nadiktováno jinak. V rukopisu jsou zaznamenány takto: „*the unfragmentary non-atomic fact of my universality*“ („nefragmentální neatomická skutečnost mé universality“). AC, ač v transu, se zarazil a prohlásil (myšlenkově), že toto lidi nepochopí. Aiwass mu povolil frázi přeformulovat, ale s tím, ať to

udělá později a nyní pokračuje v zápisu. AC to upravil „o něco“ později, ale neuvádí přesně kdy. Tolik komentář AC.

Po pravdě řečeno – v Liber AL je tolik podivných formulací, že zrovna tato by mě z křesla nezvedla, ale je fakt, že by to bylo dost kruté zakončení poetického verše. Možná, že pravým důvodem, proč se zde AC zarazil, byl jeho básnický cit, nikoli snaha o srozumitelnost pro čtenáře...

AD „ znamením budiž má extáze“: srovnej I:13 - „ Já jsem nad vámi i ve vás. Má extáze je ve vaší. Moji radostí je vidět vaši radost.“. AC to vnímá jako příslib *samádhi*, tohoto extatického stavu osvícení později skutečně dosáhl.

Přistoupíme-li k možnosti, že Liber AL není jen o AC, pak lze říci, že extáze je pro každého z nás znamením Nuit, jehož se nám dostává.

K temné pěti slovy: „nefragmentální neatomická skutečnost mé universality“ x „všudypřítomnost mého těla“. Rozhodně si to neodporuje, ale původní text obsahuje více informací. Především nedělitelnost Nuit. Nuit nelze redukovat na částice, jež tvoří (hmotný, psychický, astrální etc.) prostor. Vždy je přesahuje. Ale to vůbec neznamená, že je *ideálním prázdným prostorem* predeinsteinovské fyziky. Prázdný prostor neexistuje. Prostor potřebuje částice, Nuit potřebuje Hadita, rozdělení je nemožné a právě proto jím *kráčí bolest* (I:22). Bolest ze snahy dělit nedělitelné, ze snahy o nemožné...

27. Then the priest answered & said unto the Queen of Space, kissing her lovely brows, and the dew of her light bathing his whole body in a sweet-smelling perfume of sweat: O Nuit, continuous one of Heaven, let it be ever thus; that men speak not of Thee as One but as None; and let them speak not of thee at all, since thou art continuous!

„Continuous“ znamená „nepřetržitá“, „neustálá“, „plynulá“, ale překlad „věčná“ je v této souvislosti možný – a navíc hezký. Jen je třeba mít na paměti, že nejde o statickou věčnost, nýbrž o věčnost *průběhovou*, plynulou. Srovnejme „continuity“ z předchozího verše.

Konec verše upomíná na Tao Te Ťing („Tao, které lze postihnout slovy, není věčné a neměnné tao.“). AC ostatně ve svých komentářích upozorňuje na ošidnost slov. Je třeba hledat to, co je za nimi, neboť každou ideu z oblasti nad Abysem lze vyjádřit jedině za cenu kontradikce.

(AC v komentáři v této souvislosti také zmiňuje, že snaha rozpustit všechno v Jednom je velká filosofická chyba, neboť tímto způsobem nelze vysvětlit, kde se vzalo Jedno, Dvě a tak dále. Dále pak předkládá velmi zajímavé úvahy o kabalistické nule, které stojí zato přelouskat. Pokračuje v nich i v komentáři k následujícímu verši.)

28. *None, breathed the light, faint & faery, of the stars, and two.*

Pomineme-li ono notoricky známé 0=2 a veškeré komentáře na toto téma – problém Nedvojnosti rozebírám v komentáři k I:45 – co ještě nám tento verš sděluje?

Vydechující světlo: výdech a nádech, expirace a inspirace. Světlo: ór = ód + ób.

Jemná & snová: Patrně poetické vyjádření skutečnosti, že jde o záležitost, kterou nelze plně uchopit pojmy. Pod takto uchopující rukou se *jemná & snová* podstata Nuit rozplyne a z pokladu zůstane jen prach a suché listí. Ostatně i příliš pevně uchopený sen se mění ve snůšku nesmyslů a kontradikcí. A není to vinou snu, že se tak stalo...

z hvězd: Souvislost pochopitelně s ikonografií Nuit. Ale i s námi. „Každý muž a každá žena je hvězda.“ a „Had! Projev Nuit.“ Liber AL není intelektuální filosofickou abstrakcí, týká se každé hvězdy.

29. *For I am divided for love's sake, for the chance of union.*

Nuit je rozdělena, aby nám dala *příležitost* ke spojení. Jsem, jak známo, poněkud nevráživý vůči naději v tom smyslu, jak je obvykle chápána. Spojení, o němž je řeč, není výhra, v níž lze doufat a nic pro ni nedělat. Příležitosti se může chopit každý, je dána každé hvězdě.

(Ale měnit v tomto smyslu překlad je zbytečné, toto by měl každý thelémita dobře chápat tak jako tak).

K rozdělení Nuit: Dle Egyptské mytologie byl manželský-sourozenecký pár Geb – země a Nut – nebe těsně spojen. Jejich otec Šu (Šov) – vzduch je oddělil a tak vznikl prostor pro možnost života na zemi. Tento mýtický obraz se vyskytuje i jinde, ale většinou odděluje dítě (viz řecké vykleštění Úrana). Případně je oddělil oboupohlavní „prabůh“ Atum a vložil mezi ně Šua. Šu – vzduch – Blázen – ALEF. LA se změnilo na AL.

Můžeme tedy uvažovat i v té dimenzi, že Nuit v sobě zahrnuje nebe i zemi, které byly v zájmu lásky rozděleny etc...

30. *This is the creation of the world, that the pain of division is as nothing, and the joy of dissolution all.*

„Toto je stvoření světa, že bolest z rozdělení není ničím a radost z rozplynutí vším.“

„Toto je stvoření světa, at' (kéž) bolest z rozdělení není ničím a radost z rozplynutí vším.“

Podivná formulace. Anglický rodilý mluvčí Alex (kamarád Miroslava Fišmeistera) tomu rozumí takto: „Svět byl stvořen tak (takovým způsobem), že bolest...“ Z této interpretace neplyne to, co jsem uvedl v předchozím odstavci, jde o obecnější tvrzení a připadá mi věrohodné.

Jim Eshelman z amerického thelémského webu mi k tomu uvedl: „That" does not mean "because." Technically it is used as a conjunction, but for the specific purpose of introducing a subordinate clause. It is a shortened form of, "It being true that..." or some such thing.“ Tedy: „Toto je stvoření světa, protože je pravdou, že...”

Dle Velkého anglicko-českého slovníku lze „that“ přeložit v tomto smyslu také jako „kěž“. V tomto smyslu verš nehovoří o tom, že to tak je, ale že to tak být má. Respektive, že to tak sice je, ale je na nás, zda tomu tak porozumíme a bude tomu tak *pro nás*. Dává to smysl, stejně jako možná i méně pasivní *at'*, které by mi v této souvislosti znělo ještě lépe a je rovněž možným překladem.

Jim Eshelman dále píše: „I take the antecedent of "This" as being the content of v. 29. Nait's being "divided for love's sake" is the "this," I would say.“ Tedy: Ono *rozdělení v zájmu lásky* je stvořením světa, o němž se píše a *rozplynutí (dissolution)* je oním *spojením (union)*.

Překládat „*dissolution*“ jako „smrt“ vytváří zbytečný významový posun. Výraz znamená „rozpuštění“, „rozplynutí“. AC v komentáři zcela případně píše o *samádhí*. Jistě – jde o smrt ega, ale smrt vnímáme spíše jako něco náhlého, rozplynutí je v této souvislosti zcela adekvátním překladem vyjadřujícím naprosto přesně to, oč zde kráčí.

Bolest z rozdělení „is as nothing“. Tedy „je jako nic“. Doslovný překlad zní divně, ale je třeba mít na vědomí, že zde nejde o rovnítko **bolest z rozdělení = nic**, ale o přirovnání. Proč takto? Protože „Nic je tajným klíčem tohoto zákona.“ (I:46). (česky: „nic není“ = anglicky „nothing is“!)

31. *For these fools of men and their woes care not thou at all! They feel little; what is, is balanced by weak joys; but ye are my chosen ones.*

Snad by bylo přesnější překládat „woes“ jako „bédování“, interpretujeme-li to takto. „Bědy“ ovšem evokují jak podstatu utrpení, tak i jeho projev. Překlad „bědy“ tedy umožňuje větší šíři interpretací. O co se tedy nemáme starat? Jen o projev nebo o jeho příčinu?

Celé to ovšem můžeme obrátit: *Co můžeme nabídnout?*

Stačí, když si pustíme televizi, abychom byli zaplaveni *žalostnými radostmi*. Nabídnout můžeme **ryzost**, opravdovost. A musíme se vzdát jakýchkoli ambicí na spásu lidstva, ať už tím rozumíme cokoli. Spasit se musí každý sám.

„Každý muž a každá žena je hvězda. Některé padají. Některé shoří na prášek. Některé vytrvale září dlouhou temnou nocí. My, Mistři, je rozžínáme tak, že jim předáváme svíčku.“

(AC dle Amada Crowleyho („Tajemství Aleistra Crowleyho“); z výňatku v Revue Horus, SA 1993, str. 79)

32. *Obey my prophet! follow out the ordeals of my knowledge! seek me only! Then the joys of my love will redeem ye from all pain. This is so: I swear it by the vault of my body; by my sacred heart and tongue; by all I can give, by all I desire of ye all.*

Tento verš se vztahuje k předchozímu a ukazuje „jak na to“. Podstoupení ordálií je jistě obtížnější než usínání u televize či jiné žalostné radosti, ale jsme ujištěni, dokonce přísahou!, že to stojí za to.

„Hleďte jen mne!“ - viz „Stav mnohosti ať je spoután...“ (I:42)

Martin Buber definuje jako zlé takové rozhodnutí, které není učiněno celou a celistvou duší, které je podlehnutím svodu mnohosti:

„Neustále se tu objevuje vše-pokoušení s vlnami svých svodů a ubírá lidské duši sílu; ale ustavičně se jí zjevuje i přirozená milost a slibuje téměř neuvěřitelné: můžeš být úplnou a sjednocenou. Není tu stále pouze vlevo a vpravo; nýbrž vír chaosu a nad ním se vznášející Duch. Jednou alternativou je roztržitost, absence cesty, zdánlivé rozhodnutí, které je pouze nemožností rozhodnout se, útěk do iluze a nakonec do nemoci; ta druhá je cestou, protože je pouze tato jediná.“ (Martin Buber: *Obrazy dobra a zla*, s. 98)

Nikdy bychom neměli propadnout dojmu, že „máme vyhráno“!

K závěrečnému verši: Darujeme-li **Vše**, dostaneme **Vše**...

33. *Then the priest fell into a deep trance or swoon, & said unto the Queen of Heaven; Write unto us the ordeals; write unto us the rituals; write unto us the law!*

AC upadá do transu a oslovuje Nuit. Zdálo by se, že hovoří kněz, ale protože je v transu, je spojen s Nuit a nelze proto dělit kněze a Nuit na subjekt a objekt. Stejně tak bychom mohli říci, že Nuit skrze Hadita oslovuje sama sebe.

Zde se pozastavím nad pojmem *Královna nebes*. Slovo *královna* je ve spojení s Nuit použito v Liber Al jen dvakrát. Zde a ve verši I:27, kde se o ní hovoří jako o *Královně vesmíru*. „Královna nebes“ je titul používaný v katolických mariánských kultech a zjeveních. Neměl jsem dosud možnost zkoumat tuto problematiku hlouběji, ale důvěřuji rozčileným protestantům, kteří tvrdí, že mariánská zjevení se stále méně týkají Marie jako matky Kristovy, ale že se zde zjevuje – z jejich pohledu pochopitelně „démonická“ - Bohyně, která je titulována právě jako *Královna nebes*. Tato proměna historické Marie v Královnu nebes je záležitostí dlouhodobého procesu už od středověku a v posledních stu letech je stále více umocňována. Jde o Nuit? Představme si, že vnímavý katolík či katolička zažije setkání s Nuit. Lze si představit, že jeho či její vlastní náboženský kontext dá tomuto zjevení mariánskou podobu (a ovšem zde bude hrát roli vícero projekcí), ale je natolik silný, že se prosadí v „nebiblické“ podobě. V diskusi na toto téma jsem zmíněným protestantům uctivě poděkoval a podotkl, že – na rozdíl od nich – jsem s tímto vývojem událostí naprosto spokojen ;-)

34. *But she said: the ordeals I write not: the rituals shall be half known and half concealed: the Law is for all.*

Zákon: je pro všechny – tedy i pro ty, kdo jej neznají či jej odmítají. Neznalost neomlouvá. Posledních sto let ukazuje, jak – různými cestami – pronikl Zákon lidem do *krve*.

Rituály: Vědomé konání. Je třeba je odhalit, je třeba práce. Viz také *rituály starých dob*, jež je třeba očistit (AL II:5)

Ordálie: Každý má své. Stejně jako zákon, jsou pro všechny, a musí jimi projít i ten, kdo se jim vyhýbá. Nejpozději v okamžiku fyzické smrti.

35. *This that thou writest is the threefold book of Law.*

Líbí se mi myšlenka soror Chiah, že Mojžišových knih je pět, evangelia jsou čtyři, Kniha Zákona je trojitá... Ještě dva aeony písem a bude klid ;-). No – něco na tom bude (viz můj komentář k I:57), ale důležitější je aspekt trojnosti. Trojnost je jinak samozřejmě sama o sobě mocným symbolem, především – ale nejen – pro Indoevropany. Důležité je, že Liber AL svými kapitolami definuje současně základní schéma Nuit – Hadit – Ra-hoor-khuit, což předchází svatá písma nečiní. Současně lze přemýšlet o sefirách nad Abysem, nad Nedvojností etc.

V souvislosti s předchozím veršem: Zákon je pro všechny, ale jeho Kniha nikoli. To je do očí bijící. Viz ostatně komentář, který Liber AL uzavírá. Koneckonců i zákony světské platí pro všechny občany, ale studují je povětšinou jen právníci. Přesto ale myšlenky mezi nezasvěcené a studia Liber AL neschopné lidi pronikají. Ti nadanější z nás, mají-li pocit, že by bylo třeba něco zvěstovat, necht' se zamyslí nad tím, jakým způsobem se toto pronikání děje, a vydají se právě tímto směrem.

36. *My scribe Ankh-af-na-khonsu, the priest of the princes, shall not in one letter change this book; but lest there be folly, he shall comment thereupon by the wisdom of Ra-Hoor-Khuit.*

Myslím, že tento verš se týká každého, kdo pracuje na komentářích. Mimo jiné poukazuje na nezbytnost práce s originálem ;-). Také jsme zpraveni o tom, že komentáře AC bychom neměli brát na lehkou váhu.

37. *Also the mantras and spells; the obeah and the wanga; the work of the wand and the work of the sword; these he shall learn and teach.*

Jak je mým dobrým zvykem, obrátím se *ad fontes*. Tedy – *obeah a wanga*... Těžko říct, kolik toho AC věděl o vúdú, ale v každém případě zde Kniha Zákona termíny z tohoto synkteretického systému potomků černých otroků užívá. Nejsem znalec v této věci, ale v případě hlubšího zájmu o vúdú a thelemu mohu odkázat na O.T.O.A., které má takto orientovanou lóži.

Ale přesto jsem zapátral a zde je výsledek. Nejprve heslovitě:

Obeah

Varianta: obi /'O-bE/

Etymologie: Afrického původu, příbuzné výrazům pro kouzelníka či lidového léčitele.

Význam: Věroučný systém mezi americkými černochy především v Karibské oblasti, který je charakterizován čarodějnictvím a magickými rituály. Také předmět či kouzlo použité při této praxi. Může mít i temný význam něčeho, co přináší nemoc či smrt.

Wanga

V praxi vúdú je wanga „kouzlo“. Jde o soubor tajných ingrediencí vložený do váčku či láhve. Toto „kouzlo“ je umístěno na posvátném místě či nošeno aby přinášelo štěstí, prosperitu či ochranu. Duchové vúdú (loa)sesílají do wanga svou esenci a moc. Wanga mohou být svazována k sobě do jakýchsi balíčků.

Tedy v původním významu nejde o komplementární pojmy. Obeah je systém nauk, wanga je jedním z jeho praktických projevů. Zajímavé je, že pokud je wanga vždy ochranné kouzlo, „bílá magie“, pak by bylo možné dát do protikladu obeah jako magii „černou“, ale je třeba mít na paměti, že tento význam je asi spíše zkrácením, vzniklým působením misionářů, pro které byla každá magie „černá“. Osobně by mi připadlo poněkud zvláštní, kdyby Liber AL byla tak povrchní. Jako perličku nabízím myšlenku jednoho fanouška Star Wars, že Obiwan = Obi(Obeah)-Wanga...

AC interpretuje obeah jako činy, wanga jako slova, respektive jako mentální či verbální korespondenci k činům. To by vlastně asi šlo: v původním významu je přeci obeah nauka a wanga její výsledek, ovšem nikoli v podobě korespondence mentální či slovní, ale archaicky fyzické (sympatetická magie). Tedy: činy potřebují ukotvit v nějaké konkrétní podobě.

V tomto smyslu – tedy ve smyslu původního významu pojmů i ve smyslu Crowleyho interpretace – je třeba jednoznačně přiřadit hůl k obeah a meč k wanga. To, že „wanga“ začíná stejně jako „wand“ nestačí. D a G se liší dosti významně...

Ovšem proč právě pojmy karibských kouzelníků? Snad proto, že se na vyšší úrovni navracíme k čemusi původnímu? Nebo se snad dozvídáme, že vúdú není jen tak snadno rukou odmávnutelné „mambo-džambo“?

Vezměme ale verš komplexně: mantry a zařikávání – komunikace se sebou a komunikace s jinými bytostmi, obeah a wanga – (magický) čin a jeho projev, dílo hole a dílo meče – Oheň a Vzduch. Verš upozorňuje, že prvotní idea sama nestačí, potřebuje své vyjádření. Třeba i v podobě mentálního váčku s tajnými ingrediencemi... Tedy: Dokud jsme pod Abysem.

38. *He must teach; but he may make severe the ordeals.*

To bylo Crowleyemu potvrzeno po jeho krátké návštěvě Bíny (in: Vize a Hlas). To, že nám nic neulehčil, je celkem v pořádku.

39. *The word of the Law is THELEMA.*

Thelema = 93 – 3 x 31, LA-ŠT-AL (3+1+XX+XI+1+3)

AC v „On Formula of Lashtal“ uvádí, že „jiný aeon může mít jiný způsob vyjádření 31.“

Z toho mi vyplývá pro Osiridův aeon vcelku zřejmě RM, Slunce – Viselec. „LA-RM-AL“

Možné kombinace Atu dávající součet 31:

X.-XXI. Maat (?) LAKThAL = 482 = 5

XI.-XX. **Hor** (jistě) LAŠTAL = 371 = 11 Ale pokud by nedošlo k prohození písmen u VIII a XI, tedy XI by bylo Lamed, pak bychom dostali: LAŠLAL = 392 = 5

XII.-XIX. **Osiris** (patrně) LARMAL = 302 = 5

XIII.-XVIII. Isis (?) LAQNAL = 212 = 5

XIV.-XVII. ??? LACSAL = 212 = 5

XV.-XVI. ??? LAPAJL (LAP'AL) = 212 = 5

A pak reversibilně:

XVI.-XV.

XVII.-XIV.

XVIII.-XIII.

XIX.-XII.

XX.-XI.

XXI.-X.

Dle AC představuje druhý princip v pořadí Bohy aeonu a první jejich pozemské vyslance. Takže pořadí hraje roli. Nakolik jsou další kombinace relevantní necht' je předmětem dalšího bádání. Je ovšem možné, že ve vzdálenějších epochách mohlo být (může být) pořadí Atu definováno jinak a mohlo umožňovat jiné kombinace. Viz též komentář k I:57

40. *Who calls us Thelemites will do no wrong, if he look but close into the word. For there are therein Three Grades, the Hermit, and the Lover, and the man of Earth. Do what thou wilt shall be the whole of the Law*

Najít Pravou vůli mj. znamená vědět, na kterém stupni se nacházíte. Toto dělení přešlo i do iniciačního systému O.T.O. - pochopitelně v obráceném pořadí – jako „tři skutečné stupně“.

Souvislost s I:50. Koresponduje s gnostickým dělení lidí na pneumatiky (duchovní), psychiky (duševní) a hyliky (hmotařské). Zde je ale možnost vzestupu – hovoří se o stupních. Toho je ale schopen jen ten, kdo je zrozen jako potenciální Poustevník – srv. II:58

41. *The word of Sin is Restriction. O man! refuse not thy wife, if she will! O lover, if thou wilt, depart! There is no bond that can unite the divided but love: all else is a curse. Accursed! Accursed be it to the aeons! Hell.*

K povšimnutí: *Milenec* se může oddělit, je-li to jeho vůle. Uvažme jej jako kategorii z předchozího verše. V tom případě by to znamenalo, že jde o iniciační stupeň, kdy může začít sebeiniciace v pravém slova smyslu, oddělení se od závislosti. Třeba i od závislosti na učiteli.

Peklo je stav rozdělení, mnohosti a chtění.

42. *Let it be that state of manyhood bound and loathing. So with thy all; thou hast no right but to do thy will.*

Stav mnohosti je stavem chtění, nikoli vůle. Viz můj komentář k I:32

43. *Do that, and no other shall say nay.*

Je-li konána Pravá vůle, děje se tak s razancí, proti které nemá jakékoli chtění sebemenší šanci. A to nejen konajícího, ale i ostatních lidí či jakýchkoli jiných bytostí. Jde o nevyhnutelnost.

Samozřejmě, že verš neplatí zcela doslova: může se najít někdo, kdo bude remcat, ale s tím, kdo skutečně koná Pravou vůli to nepohne.

44. *For pure will, unassuaged of purpose, delivered from the lust of result, is every way perfect.*

Na tomto místě jsem se na dlouhou dobu zasekl v přesvědčení, že dosavadní překlad „Neboť ryzí vůle...“ je špatný, protože jádrem tvrzení je věta „For pure will is every way perfect.“ - pro ryzí vůli je každý způsob dokonalý. Takto tomu rozuměli i mí angličtinou dobře vládnoucí přátelé – včetně rodilých mluvčích. Nicméně Jim Eshelman mi sdělil, že „for“ i v této formulaci může být přeloženo jako „neboť“ a takto tomu rozumí. Celý problém plyne z hluboce zakořeněné formulace „Účel světi prostředky“, který by čtenář mohl ve formulaci počínající slovem „Pro“ cítit. I Jim by ji tam zřejmě cítil a odvolává se na kontext s předchozími verši.

Skutečnost je ale taková, že oba možné překlady jsou správné a říkají totéž. Překlad „Pro čistou vůli...“ při hlubším promyšlení nemůže v daném kontextu implikovat jinou představu, že *každý způsob, každá cesta, která je výsledkem čisté vůle, je dokonalá*. Což nemá s účelem, který světi prostředky, nic společného (nehovoří se o mnohosti cest jedné vůle ale o mnohosti cest mnoha vůlí, tedy, že každá vůle, každá hvězda, má svou jedinečnou cestu). Totéž ovšem plyne z kontextu i pro formulaci „Neboť...“, jen se těžiště přesouvá k definici ryzí vůle. Vzhledem k tomu, že formulace, která mně osobně připadá jazykově správnější, je schopna vyvolat tolik zmatků a dezinterpretací, přikláním se nakonec k původnímu překladu, zvláště pokud by měl stát osamoceně (jako citace) a dávám tak po velkém vnitřní boji se svou ješitností za pravdu soror Chiah... ;-)

45. *The Perfect and the Perfect are one Perfect and not two; nay, are none!*

Další z mnoha odkazů na problémy Jednoty a Nedvojnosti. Pro nás, kdo vyrůstají v evropské tradici, je blízkým pojmem Jednota, pro indické myšlení spíše *advaita*, nedvojnost. $2=0$ je nedvojnost, Jednota (vše je Jedno) by byla $1=0$. AC na to naráží mnohokrát. Je třeba mít především na mysli, že Jednota se týká projeveného, tedy, že pouze vše projevené může být jednotou, ale vše ve svém celku může být pouze nedvojností. Osobně doporučuji zvyknout si hovořit o nedvojnosti, abychom nemuseli neustále interpretovat, co v té které chvíli Jednotou myslíme – zda jednotu projeveného či ve skutečnosti Nedvojnost. Viz též poznámku AC v komentáři k I:27.

V souvislosti s tímto veršem: Pravá vůle může být Pravou vůlí a tedy dokonalou vůlí, jen pokud je vědomě projevena. V oblasti nevědomí *není žádné*. Ale současně se u těchto veršů setkáváme se zajímavou obdobou se snovým jednáním: Pokud člověk koná svoji Pravou vůlí, koná jediným možným způsobem. Podobá se to jednání ve snu, které (s výjimkou lucidního snění, ale to je něco jiného) nemůže vůlí (ve smyslu chtění) korigovat. Jaký je tedy rozdíl mezi bdělým a spánkovým vědomím? Ve výsledku žádný, ale v postoji ano: Člověk koná jediným možným způsobem *vědomě*. Vynakládá úsilí, aby se nenechal zlákat chtěním. Pravou vůlí je možné konat jediné k Nuit. Osvobodí-li se ale člověk nakonec od svého ega, koná svou Vůli již bez úsilí, naplňuje svůj úděl již bez myšlenky na chtění. Vymizením mnohosti ale mizí i volba a tudíž i Pravá vůle a proto Nuit říká, že *není žádné*. Dualita Pravá vůle x chtění existuje jen pro člověka, který existuje v dualitě, nad Abysssem je tento koncept nesmyslný (protože platí automaticky).

46. *Nothing is a secret key of this law. Sixty-one the Jews call it; I call it eight, eighty, four hundred & eighteen.*

61 = Ajn, Nic

506 = Šór, ŠVR, Býk.

61 + 506 = 567 = Rašoní, RAŠVNJ = PRVNÍ, PRVOTNÍ

47. *But they have the half: unite by thine art so that all disappear.*

Mají jen polovinu: Polovinu něčeho? Jaká polovina schází? Dle předchozího může scházet *Býk*, 506, aby oplodnil Nic a dal vzniknout Prvotnímu.

506 = 11 = 2.

2 = 0.

Všechno zmizí.

* * *

Ale též známo, že:

506 => 605

+61

=

666 = 1 + 2 + 3 + ... + 36 (magický čtverec Slunce)

666 = SVRT = Súrť, „Černý“, duch ohně (čteno jinak: SORATH – duch Slunce; mimochodem: pod tenkou slupkou fotosféry je uvnitř Slunce černočerná tma!), ve skandinávské mytologii vládce Múspellu, jenž jako jediný přežije apokalyptickou bitvu Ragnarök a po jejím skončení roznítl kosmický požár, v němž vše zanikne, *zmizí*...

567 zaniká v 666

* * *

dále:

Slunce – Šemeš – ŠMŠ = 640; Syn je solární povahy.

+ JHVH (26)

= 666

* * *

Ale 666 = též ŠM JHŠVH, Šém Jehošua, Jméno Ježíš... Srv. přesmyčku ŠMŠ JHVH – ŠM JHŠVH!

V souvislosti Surt a Šém Jehošua viz též esoterní význam INRI (*Igne Natura Renovatur Integra*)

ŠM = XX. + XII.

XX. - Nový aeon, oheň

XII. - Starý aeon, voda

* * *

„Otčenáš“ nového aeonu:

Aleister Crowley: **Křik Sokola**

(*Kniha lží, 2. kap.*)

Hoor má tajné čtyřnásobné jméno: je to

Dělej Co Ty Chceš.

Čtyři slova:

Nic –

Jedno –

Mnoho –

Vše.

Ty – Dítě!

Posvěceno je tvé jméno.

Přišlo Království tvé.

Jest Vůle tvá.

Zde je Chléb.

Zde je Krev.

Vyved' nás z Pokušení!

A chraň nás od Dobrého i Zlého!

Ať mé jako tvé jsou

Koruna a Království

právě teď.

ABRAHADABRA!

Těch deset slov jsou čtyři, jméno jediného.

(*přeložil Kojot*)

* * *

Návod k přežití Armageddonu:

„Nejdříve však byl onen svět na jihu, jenž se zve Múspell. Je jasný a horký. Ta končina plane a žhne a není k obývání pro ty, kdo jsou tam cizí a nemají tam domov ode vždy. Na hranici Múspelli sedí ten, jenž se jmenuje Surt, a stráží jej. Má hořící meč a na konci světa vytrhne do boje a bude plenit a zvítězí nad všemi bohy a sežehne celý svět ohněm. Jak se praví ve Vědmině písni:

*Surt přijíždí z jihu
se zhoubcem stromů,
sluncem se mu blyští
meč zcizený bohům.
Skály se řítí,
s běsy se hroutí,
muži putují k Hel,
pukají nebesa.“*

(Snorri Sturluson, Mladší Edda)

Ať se nám to líbí či nikoli (a doufám, že čtenáři těchto řádek se to líbí!), žijeme v Ragnaröku, zrodili jsme se do apokalyptické bitvy, ohnivě potopy. Netřeba snad zdůrazňovat, že obrazy, jakými jsou polnice, ohnivě jezero či nukleární válka, jsou symbolické – vnější skutečnost, ač i tak docela akční, nemusí být na první pohled ani zdaleka tak dramatická.

Ragnarök přežije Surt, jenž jest ohněm, který očisťuje, ŠM JHŠVH -> ŠMŠ JHVH, transformace Krista, Ohnivě Slunce vzešlé z Vod. Tak i Ra-Hoor-Khuit, znovuzrozené Slunce. Máme snad čekat na „Šelmu 666“, abychom se jí poklonili či abychom naopak odmítli její znamení? Špatně! Každá hvězda v sobě musí realizovat mystérium 666 a sežehnout celý starý svět v sobě.

Chceme-li přežít Armageddon, nečekejme Spasitele...

„Což ti ještě nikdo neřekl, že bozi zbudovali ze země na nebe most, jenž se zve Bifröst? Zajisté jsi to už viděl, ale asi tomu říkáš duha. Je trojbarevný a převelice pevný a byl vytvořen z větším umem a dovedností nežli jiná díla. Ale jakkoli je pevný, přece se zboří, až obři z Múspelli vyrazí do boje a pojedou přes něj. A jejich koně přeplavou mohutné řeky, aby se dostali vpřed.

Gangleri pravil: Nezdá se mi, že bozi postavili most dost spolehlivě, jestliže se zboří. Vždyť mohou přece vše udělat, jak jim jejich vůle velí.

Vysoký pravil: Bozi si nezaslouží být za toto dílo káráni. Bifröst je dobrý most, ale na tomto světě není věci, která odolá, až začnou synové Múspelli plenit.“

(Snorri Sturluson, Mladší Edda)

* * *

Polovina 666 ještě jinak: 333 = Choronzon. Židé uzavřeli svou krev atd...

48. *My prophet is a fool with his one, one, one; are not they the Ox, and none by the Book?*

111 = ALP (Alef), Vůl

V novém komentáři AC navrhuje možnost, že jde o odpověď na jeho hledání jednoty, tedy něco v tom smyslu: *Je pošetilec s tím svým jedna, jedna jedna...* Může být. Ale tím současně dostáváme i zprávu o tom, že Alef, Blázen, je nultého pořadí.

49. *Abrogate are all rituals, all ordeals, all words and signs. Ra-Hoor-Khuit hath taken his seat in the East at the Equinox of the Gods; and let Asar be with Isa, who also are one. But they are not of me. Let Asar be the adorant, Isa the sufferer; Hoor in his secret name and splendour is the Lord initiating.*

Jméno Asar pochází ze staroegyptského průvodce podsvětím *Amduat (Am-Tuat)* v Budgeově překladu, kde se Osiris – Usir vyskytuje jako Asar. (U nás obvyklejší je forma přepisu Usir.) Jde tu celkem jednoznačně o Osirida. V tom případě Isa = Isis (Éset). Verš tedy hovoří o předchozích aeonech. V této souvislosti stojí za kontemplaci myšlenka, že Isis truchlící nad Osiridem lze chápat jako aeon matky truchlící nad aeonem otce.

O tom, že Isa je arabsky Ježíš a Asar – Ázar je v Koránu otec Abraháma, jsem už psal, ale nyní mi to již nepřipadá tolik důležité. Koneckonců se zdá, že ani AC se souvislostí mezi Isou a Ježíšem, byť si jí povšiml, později nezabýval. Přestože i Isa coby Ježíš je trpící, zde jde patrně o odvolávku na trpící Isis po usmrcení jejího bratra-manžela Sethem. Nicméně vyústění mé předchozí úvahy, byť založené na chybných předpokladech, je stále platné:

'Necht' jsou spolu' – rozpor, který mezi aeonem Isidiným a Osiridovým panoval, je překonán příchodem aeonu Hórova. Lze to pojmout i v intencích Hegelovy dialektiky – překonání jako obtížně přeložitelné hegelovské *aufgehoben*, kdy se protiklady vzájemně nevyruší, ale dávají zrod něčemu vyššímu. Nebo též obdobně alchymicky. Nyní jsou Asar a Isa spolu a současně jsou již neaktuální ('nepřicházejí ode mne'). Pánem zasvěcení je *Hoor*, Horus.

Ale je zde i další zajímavý výklad slov *Necht' jsou spolu*:

$$\text{ASAR} = 1 + 300 + 1 + 200 = 502$$

$$\text{ASAR} = 1 + 60 + 1 + 200 = 262$$

$$\text{ISA} = 10 + 300 + 1 = 311$$

$$\text{ISA} = 10 + 60 + 1 = 71$$

Samy o sobě nedávají tyto součty žádné zvláštní významy a souvislosti, ale pokud je spolu sečteme:

$502+311=813=ARARITA$

$502+71=573$

$262+311=573$

Přidáme-li spojku a – tedy Vav – dostaneme 567 = Rašoni, RAŠVNJ = PRVNÍ, PRVOTNÍ

$262+71=333=CHORONZON$

* * *

Hoor ve svém tajném jméně: Ra-Hoor-Khuit.

50. There is a word to say about the Hierophantic task. Hle! there are three ordeals in one, and it may be given in three ways. The gross must pass through fire; let the fine be tried in intellect, and the lofty chosen ones in the highest. Thus ye have star & the star, system & system; let no one know well the other!

Alternativní výklad (při zachování respektu k výkladu uvažujícího tři společenské třídy): Může jít stejně tak o stupně zasvěcení. *Hrubý* se musí očistit ohněm emocí (v souvislosti tohoto verše pokládám oheň spíše za symbol emocí, než Vůle. *Hrubý* musí především zvládnout a ovládnout své emoce, svá chtění, pudy a popudy. Ale tím, že takto ohněm prochází, vykročil na cestu Pravé vůle a tak lze chápat oheň i v tomto smyslu. V každém případě oheň očisťuje. Křest ohněm atd.), aby se stal *jemným* a ten musí projít zkouškami intelektu, aby jej překonal a stal se *vznešeným vyvoleným*. „Nedovolte, aby se navzájem příliš dobře znali...“ - může se týkat použitých metod. Emoce nelze řešit intelektem, zkouškám v intelektu zase příliš neprospějí postupy ke zvládnání emocí. Systém & systém – všechno chce své. Dovolím si k tomu citaci ze Steinera (Tajemství prahu, s.36): „Neboť... může být pro duši jen ke škodě, kdyby zvyky jednoho světa vnášela do druhého světa, pokud v jednom nebo druhém směru musí překročit práh.“ **Přímá souvislost s I:40** – *Hrubý = Člověk země*, *Jemný = Milenec*, *Vznešený vyvolený = Poustevník*. K *Poustevníkovi* – viz II:24, kde je tento pojem rozvinut.

51. There are four gates to one palace; the floor of that palace is of silver and gold; lapis lazuli & jasper are there; and all rare scents; jasmine & rose, and the emblems of death. Let him enter in turn or at once the four gates; let him stand on the floor of the palace. Will he not sink? Amn. Ho! warrior, if thy servant sink? But there are means and means. Be goodly therefore: dress ye all in fine apparel; eat rich foods and drink sweet wines and wines that foam! Also, take your fill and will of love as ye will, when, where and with whom ye will! But always unto me.

Domnívám se, že by bylo možné zrekonstruovat tento palác skrze 777. Srovnej též popis Nebeského Jeruzaléma ve Zjevení Janově.

52. *If this be not aright; if ye confound the space-marks, saying: They are one; or saying, They are many; if the ritual be not ever unto me: then expect the direful judgments of Ra Hoor Khuit!*

V souvislosti s tímto veršem mne napadá, že může jít o kritiku chaosmagie. Podoba rituálu či přístupu vůbec musí vycházet ze založení každé hvězdy, z její Pravé vůle, nikoli však z libovůle. Jsme utvořeni tak, že určitá pravidla jsou nám společná. Z hlediska thelemy verš naráží na pravidlo, jež je nejdůležitější, a to je „Ke mně!“ - to je ten nejdůležitější směr.

53. *This shall regenerate the world, the little world my sister, my heart & my tongue, unto whom I send this kiss. Also, o scribe and prophet, though thou be of the princes, it shall not assuage thee nor absolve thee. But ecstasy be thine and joy of earth: ever To me! To me!*

Toto znovustvoří svět denního vědomí (bohyně denní oblohy – Hathor). Změny se rodí v nebytí, nevědomí, a projevují se ve vědomí. „Malý svět“ - vědomí je vždy omezené. „Svět mé sestry“ - proč se zde objevuje Hathor? Protože se zde nejedná o bodu, Haditu, ale světu, vytvářeném vědomím. Není to pravý protiklad Nuit (nejde o bod – není zmíněn *střed*, jen *srdce & jazyk*). Ve smyslu Liber AL to považují za „pomocnou představu“, týká se dějinné záležitosti, dopadu rovnodennosti bohů na náš svět, který se v Liber AL v této podobě objevuje poprvé.

54. *Change not as much as the style of a letter; for behold! thou, o prophet, shalt not behold all these mysteries hidden therein.*

Vcelku obvyklý pokyn shůry...

55. *The child of thy bowels, he shall behold them.*

„Syn tvého ledví, on je uzří.“

Překlad *the child* jako „syn“ je zde namístě, neboť v druhé části věty je zdůrazněno pohlaví. Za problematické považují překlad *of thy bowels* jako „tvé krve“. V jiném typu textu by tento překlad byl zcela přijatelný, neboť je v přeneseném významu celkem odpovídající a odpovídá modernímu jazykovému úzu. Zde ale máme co do činění s textem, v němž je *krev* nositelem zcela specifických významů. Anglické *bowels* primárně značí „vnitřnosti“. Lze je překládat také jako „nitro“, „útroby“ (i v přeneseném významu). V anglickém překladu bible (American Standard Version) je tento výraz používán pro překlad hebrejského výrazu *mèim* (*mem-ajin-jod-mem*) který má obdobné významy (vnitřnosti, střeva), ale i význam *lůno*. Právě v tomto smyslu je ve Starém zákoně užíván

nejčastěji. Formulace *of thy bowels* se objevuje v Izajáši 48:19: „the offspring of thy bowels“. Bible užívá výrazu *lůno* i v souvislosti s muži. Verš I:55 by tedy bylo možné přeložit jako „Syn z tvého lůna...“. Ovšem vzhledem k tomu, že taková formulace v dnešním jazyce problematičtější, navrhuji použít obdobný (v podstatě synonymní) biblický archaismus *ledví* (případně výraz *bedra*). Odpovídající hebrejský výraz je *chelec* (*chet-lamed-cade*). Překladem *bowels* jako ledví (či *bedra*) se tedy rovněž dopouštím extrapolace, ale podstatně méně zavádějící, než při použití slova *krev*.

K výkladu: použijeme-li biblickou analogii, Crowley je v pozici Jana Křtitele, tedy toho, kdo ohlašuje příchod někomu většího, než je on sám. Pocit, že se blíží příchod nového Vyvoleného, mají i tvůrci literárních děl i filmů – viz *Duna*, *Matrix*, *Zardoz*, ale třeba i Cronenbergův *Videodrom*... Více viz má úvaha *The Sleeper Must Awaken*. Je to příběh vyvoleného, který se může stát autentickým novým mýtem, Liber AL a dílo (nejen) AC nás připravují, abychom takový mýtus uměli přijmout. Dává nám nové myšlenkové nástroje. Bude nový Vyvolený pro všechny, nebo jen pro úzkou skupinu? Vzhledem k realitě světa, stejně jako k verši AL I:10 zde bude patrně jak exoterní (pro *mnohé & známé*), tak i esoterní složka. Ty se mohou významně lišit.

Dále: souvislost s III: 12?

56. *Expect him not from the East, nor from the West; for from no expected house cometh that child. Aum! All words are sacred and all prophets true; save only that they understand a little; solve the first half of the equation, leave the second unattacked. But thou hast all in the clear light, and some, though not all, in the dark.*

Očekávejme jej *zevnitř*... (viz předchozí verš). Přejde poté, co bude vyřešena první polovina rovnice – srv. *zkoušky v intelektu* (AL I:50). Všechna slova, všichni proroci: všechny úhly pohledu, jsou-li to úhly pohledu bytostného Já a nikoli projekce ega. Ale i v těchto projekcích lze najít inspiraci. Důležité je zde odmítnutí idey *falešného proroka*, důležité pro křesťanské, respektive vůbec monoteistické, myšlení.

Je nám sdělováno, že se máme odvážit myslet. Máme řešit polovinu rovnice a vyřešit ji. Toto řešení lze zprostředkovat druhým jako svatá slova – ale tato slova jsou inspirací, nikoli řešením platným pro jinou hvězdu. Druhá polovina se připojí coby odpověď z neočekávané strany. Tato odpověď je ale nesdělitelná, každý se k ní musí dopracovat sám vlastním úsilím.

Jde v tomto verši o metodologickou poznámku? Pro mne ano... a pro Tebe, milý čtenáři? ;-)

57. *Invoke me under my stars! Love is the law, love under will. Nor let the fools mistake love; for there are love and love. There is the dove, and there is the serpent. Choose ye well! He, my prophet, hath chosen, knowing the law of the fortress, and the great mystery of the House of God.*

All these old letters of my Book are aright; but [Tzaddi] is not the Star. This also is secret: my prophet shall reveal it to the wise.

K „Love is the law“ bylo již řečeno tolik, že by bylo zbytečné opakovat řečené v hlavní významové rovině. Liber AL lze ovšem interpretovat na mnoha různých úrovních. Napadlo mne, že je možné též odhlédnout od anglických významů slov LOVE a LAW a zamyslet se nad touto formulací ještě trochu jinak...

Anglicky: LOVE – LAW.

Foneticky: LAV – LÓ

Hebrejsky: LV – LA

LV, 32, znamená srdce; sídlo citů, představ, myšlení, vnitřního života...; též svědomí, rozum, rozhodnost.

Obráceně: VL = Bél (babylónská varianta Baala), ale též, což je v souvislostech, jimiž se nyní zabývám, zajímavější: VL (bal) je užíváno v hebrejské poesii jako **zápor** či **nic!**

Rozepisovat se o LA – AL patrně netřeba.

Liber AL = *Book of the Law* = Liber LA...

* * *

Klíčová je odpověď na otázku, zda Liber AL informuje o tom, že příchodem Novéh Aeonu proběhla záměna nebo pouze opravuje chybu. Sefer Jecirá k písmenům HE a CADE uvádí:

„Ustanovil králem písmeno HE v řeči a svázal, dal mu korunu, potom přezkoušel je navzájem a uzamkl s nimi Berana ve vesmíru, (a) nísán v roce a ruku pravou v těle. Samce a samici.“

„Ustanovil králem písmeno CADE v chuti a svázal, dal mu korunu, potom přezkoušel je navzájem a uzamkl s **ním** Vodnáře ve vesmíru a ševat v roce a žaludek v těle. Samce a samici.“

Z toho plyne logické přiřazení HE Císaři a CADE Hvězdě. Vzhledem k respektu, jenž k Sefer Jecíře chováme, je třeba připustit, že se tento text nemýlí, nicméně ukazuje rozložení sil v Osiridově Aeonu. Došlo tedy ke změně. Sefer Jecíru je proto třeba pro použití v tomto aeonu opravit a zaměnit atributy HE a CADE.

Hypotéza putující Hvězdy

Úvah na téma AL I:57 není nikdy dost a tak přidávám další. Možná je to jen konstrukce, ale možná ji lze využít k dalším úvahám. Vycházím z předpokladu, že Atu XVII v průběhu aeonů putuje. Koneckonců stálíce nejsou ve skutečnosti stálé... Vzdálenost mezi HE a CADE je 13. Pokusil jsem se vyjít z předpokladu, že Hvězda s každou změnou aeonu „poskočí“ o třináct pozic vzhůru. Propočítal jsem to a výsledek je zajímavý. Řazení aeonů uvádím dle článku Dionysa Thriamba „Tři aeony a ty příští“, jenž byl v českém překladu uveřejněn na Okultuře. V této souvislosti jej mohu jedině doporučit!

	<i>Thoth</i>	<i>Nefthys</i>	<i>Isis</i>	<i>Osiris</i>	<i>Horus</i>	<i>Maat</i>	<i>Anubis</i>
A	Blázen	Blázen	Blázen	Blázen	Blázen	Blázen	Hvězda
B	Mág	Mág	Mág	Mág	Mág	Mág	Mág
G	Velekněžka	Velekněžka	Velekněžka	Velekněžka	Velekněžka	Velekněžka	Velekněžka
D	Císařovna	Císařovna	Císařovna	Císařovna	Císařovna	Císařovna	Císařovna
H	Císař	Císař	Císař	Císař	Hvězda	<i>Smrt</i>	<i>Smrt</i>
V	Velekněz	Velekněz	Velekněz	Velekněz	Velekněz	Velekněz	Velekněz
Z	Milenci	Milenci	Milenci	Milenci	Milenci	Milenci	Milenci
Ch	Vůz	Vůz	Vůz	Vůz	Vůz	Vůz	Vůz
T	Universum	Universum	Hvězda	<i>Chtíč</i>	<i>Chtíč</i>	<i>Chtíč</i>	<i>Chtíč</i>
J	Poustevník	Poustevník	Poustevník	Poustevník	Poustevník	Poustevník	Poustevník
K	Štěstěna	Štěstěna	Štěstěna	Štěstěna	Štěstěna	Štěstěna	Štěstěna
L	Rovnováha	Rovnováha	Rovnováha	Rovnováha	Rovnováha	Rovnováha	Rovnováha
M	Hvězda	<i>Viselec</i>	<i>Viselec</i>	<i>Viselec</i>	<i>Viselec</i>	<i>Viselec</i>	<i>Viselec</i>
N	Smrt	Smrt	Smrt	Smrt	Smrt	Hvězda	<i>Blázen</i>
S	Umění	Umění	Umění	Umění	Umění	Umění	Umění
Aj	Ďábel	Ďábel	Ďábel	Ďábel	Ďábel	Ďábel	Ďábel
P	Věž	Věž	Věž	Věž	Věž	Věž	Věž
C	Chtíč	Chtíč	Chtíč	Hvězda	<i>Císař</i>	<i>Císař</i>	<i>Císař</i>
Q	Luna	Luna	Luna	Luna	Luna	Luna	Luna
R	Slunce	Slunce	Slunce	Slunce	Slunce	Slunce	Slunce
Š	Aeon	Aeon	Aeon	Aeon	Aeon	Aeon	Aeon
Th	Viselec	Hvězda	<i>Universum</i>	<i>Universum</i>	<i>Universum</i>	<i>Universum</i>	<i>Universum</i>

Poznámky:

- Za povšimnutí stojí, že v počátečním aeonu Thothově je Viselec spojen se svým znamením, s křížem.
- Všimněme si též, že poloha Hvězdy je v aeonu Nefthys na konci, u Tau, a Universum je v tomto dávném aeonu, spojovaném s plodností, v „děloze“ Tét. Svou pouť končí v daleké budoucnosti na počátku, na pozici Alef.
- Názvy Atů jsem zvolil současně při plném vědomí skutečnosti, že se jejich obsahy i názvy proměňovaly.
- Prohození Atů VIII a XI se netýká změny přiřazení písmenům a proto se této úvahy netýká. Přiřazení písmenům abecedy nebylo dle mého názoru v minulém aeonu (s výjimkou Hvězdy a Císaře) jinak, ale chybně (dle Liber AL). Z toho tato úvaha vychází.

Zda je tato úvaha k něčemu dobrá, necht' prověří čas a další zkoumání... ☹

58. *I give unimaginable joys on earth: certainty, not faith, while in life, upon death; peace unutterable, rest, ecstasy; nor do I demand aught in sacrifice.*

Povšimněme se změny v křesťanské trojici idejí *víra, naděje a láska*.

Víra je nahrazena jistotou a troufám si říci, že tím byla nahrazena jistotou i naděje. Tedy *Víra, naděje a láska* se změnilo na *jistotu, vůli a lásku*.

Jistota o smrti – o změně především.

* * *

Naděje – skryté zlo

Příběh o Pandóře, tj. *všemi obdarované*, je součástí našeho kulturního povědomí, přesto však stojí za připomenutí pro souvislost, jež lidem obvykle uniká. Všechno to začalo tím, že potíživista starší (tj. titánské) krve Prométheus začal laškovat s myšlenkou, že přechytračí samotného Dia...

Je otázkou, zda bojoval za lidstvo či zda pro něj, stejně jako pro vládce bohů, byli lidé jen figurkami na rafinované šachovnici; tak či onak – poté, co vymohl v Mékóně pro člověka maso a pro bohy tuk a kosti (čímž mimochodem učinil člověka závislým na hmotě), Zeus ve svém tahu sebral lidem oheň s tím, že když mají mít lidé maso, budiž, ale ať si je žerou syrové. Lišák Prométheus nelenil a oheň bohům ukradl, což tu olympskou sebranku rozpálilo do běla, a dalšího tahu se již zúčastnili všichni, tedy nikoli jen Zeus, a byl to protitah věru ďábelský: Společným dílem vytvořili Ženu...

Obdarovali ji krásou, půvabem, šperky, rouchem... – tolik k povrchu, a lstivou povahou v srdci. Pak té potvoře vrazili do rukou kád' (nikoli skříňku) a poslali ji za Prométheovým duševně zpozdilým bratrem Epiméthem (*Prométheus* = ten kdo myslí dopředu, *Epimétheus* = ten, komu vše dochází až pozdě). Prométheus pochopitelně věděl, že bohové jeho drzý čin nenechají jen tak a bratra varoval, ať od bohů za žádnou cenu nic nepřijímá. Jenže Pandóře byla krásná ženská a Epimétheus byl trouba.

Je otázkou, nakolik Pandóře věděla, co v té kádí vlastně má, ale dost možná byla prostě jenom zvědavá. I sundala víko a do světa vylétly choroby, dřina, hoře, běda... „*Běda!*“, zvolala možná Pandóře, a přirazila víko. Ze všech těch potvorstev zůstala v kádí už jen *Naděje*.

Tolik mýtus, jak nám jej zprostředkoval Hésiodos, byť – na rozdíl ode mne – v okázalém hexametu. Je pozoruhodné, jak rozkošně lidem nedochází pointa tohoto příběhu – totiž, že jedna ze tří hlavních křesťanských ctností je zde pohromadě s nemocemi, žalem, utrpením, dřinou..., tedy jako součást sbírky zel, určených k trápení člověka (a nasrání Prométhea)...

Lidé obvykle vnímají Naději jako pozitivní hodnotu – především díky křesťanské tradici. Nyní dokáži, že dávný řecký mýtus je pravdě mnohem podobnější a že Naděje je zlem, jenž zcela oprávněně dlelo ve společnosti jiných personifikací ohavných životních událostí. Dokonce dokážu, že je z nich zlem zdaleka nejhorším, neboť skrytým a záluďným, jako srdce Pandóry. Zatímco jiným zlům můžeme čelit jako událostem, jež přicházejí a můžeme se k nim postavit tváří v tvář, uzavřená Naděje koná své zhoubné dílo *zevnitř*. Nevěřím, že kdy v

minulosti způsobily nemoci, války či bědy tolik lidského utrpení, jako právě Naděje. A přesto jí to prochází a dokonce ji ještě vzýváme.

Naděje totiž bravurně využívá selektivnosti lidské paměti, tedy skutečnosti, že máme tendenci pamatovat si spíše události výjimečné, než ty (statisticky) běžné. Miliony nemocných prošly Lourdami, ale mluví se jen o tom nepatrném zlomku těch, kdož se (patrně díky placebo efektu) zázračně uzdravili. Miliony lidí si vsadilo v hazardní hře, ale slýcháme pouze o výhercích jackpotů. Přesně na této skutečnosti si Naděje vybuodovala svoji zhoubnou kariéru. A tak nutí lidi prohrávat celé majetky v hazardu (občas někdo vyhraje...), nutí je procházet úděsnými lékařskými zákroky (občas je někdo přežije...), nechává je utrácet nehorázné peníze u všemožných šarlatánů (občas někomu skutečně pomohou), nechává je nevýslovně trpět v nesnesitelných situacích (občas se někdo zachrání...). Když na Štěpána roku 2004 e. v. seslal Pánbůh na nevěřící tsunami, všimli jste si, kolik pozornosti bylo věnováno tomu zlomečku lidí, kteří přežili na kusu dřeva uprostřed moře a byli zachráněni? Kolik jiných se díky zlovůli Naděje drželo až do trpkého konce jiných kusů dřev, místo aby si ukončili utrpení a prostě zemřeli? Nevíme. Naději se ovšem vyplatí sem tam se někomu *naplnit* - ale nikdy nezapomene udělat kolem toho takový humbuk, že přehluší suchopárná konstatování statistik...

Hledám-li Pravou vůli, nehledám Naději ani Víru, hledám *Jistotu*. Naděje nesouvisí s Pravou vůlí, neboť Pravá vůle nedoufá, Pravá vůle *ví*, je si jista a to naprosto. Buď jsem si jist, nebo nejsem – a pokud nejsem, je lepší nedoufat, nemít Naději, ale prostě přijmout to, co přichází, a snažit se tomu porozumět.

Teprve až zničíme Naději ve svém srdci, můžeme říci, že jsme se skutečně vydali po *stezce poznání*...

59. *My incense is of resinous woods & gums; and there is no blood therein: because of my hair the trees of Eternity.*

Stromy, pryskyřice, žádná krev: odkaz na nevědomí. Též rostlinné vědomí?

Vlasy coby stromy: častý je mýtický obraz, kdy z těla zabitě prvotní bytosti vzniká svět, přičemž právě z vlasů vznikají stromy. Například v germánské mytologii – vznik světa z těla obra Ymiho. Ale není důvod, proč nepoužít tento mýtický obraz i pro Nuit, ač nejde o mýtus o usmrčené prabytosti.

60. *My number is 11, as all their numbers who are of us. The Five Pointed Star, with a Circle in the Middle, & the circle is Red. My colour is black to the blind, but the blue & gold are seen of the seeing. Also I have a secret glory for them that love me.*

Projevené – čtyři živly + Duch + *tajný střed, srdce a jazyk* (I:6). Ale dle komentáře AC nepochytil správně sdělenou větu, která začínala: *Tvar mé hvězdy je*...

61. *But to love me is better than all things: if under the night stars in the desert thou presently burnest mine incense before me, invoking me with a pure heart, and the Serpent flame therein, thou shalt come a little to lie in my bosom. For one kiss wilt thou then be willing to give all; but whoso gives one particle of dust shall lose all in that hour. Ye shall gather goods and store of women and spices; ye shall wear rich jewels; ye shall exceed the nations of the earth in splendour & pride; but always in the love of me, and so shall ye come to my joy. I charge you earnestly to come before me in a single robe, and covered with a rich headdress. I love you! I yearn to you! Pale or purple, veiled or voluptuous, I who am all pleasure and purple, and drunkenness of the innermost sense, desire you. Put on the wings, and arouse the coiled splendour within you: come unto me!*

Smítko prachu – „Jen dva prstíčky ohřejeme...“ Nuit nelze odevzdat část. Viz pohádkové, mýtické i biblické příběhy na téma ponechání si něčeho, co je určeno posvátnu.

A též: v nejmenším je vše.

Hadí plamen – srv. II:6 a II:26 + *Svinutá sláva*. Odvolávka na hadí sílu.

Evokační text s opětným zdůrazněním jediného směru Pravé vůle. Tak i konec kapitoly.

62. *At all my meetings with you shall the priestess say -- and her eyes shall burn with desire as she stands bare and rejoicing in my secret temple -- To me! To me! calling forth the flame of the hearts of all in her love-chant.*

Zde se spíše než o Atu II. hovoří o Atu XI., o Babalon. Babalon je Bína, nelze se setkat s Nuit, neodevzáme-li jí svou krev.

Ale též II. může být – jako spojnice mezi Tiferetem a Keterem. Všimněme si, že Gimel a Tet tvoří kříž.

63. *Sing the rapturous love-song unto me! Burn to me perfumes! Wear to me jewels! Drink to me, for I love you! I love you!*

64. *I am the blue-lidded daughter of Sunset; I am the naked brilliance of the voluptuous night-sky.*

65. *To me! To me!*

66. *The Manifestation of Nuit is at an end.*

Extatické vyvrcholení první kapitoly. Zajímavá je formulace *Dcera zapadajícího slunce*. Obvykle v mytologii Bohyně Slunce pohltí a ráno je znovuzrodí. Zde se ale může hovořit o tom, že noc následuje po dni. Dále je zde motiv zapadajícího slunce zřejmě i proto, že Knihou zákona ohlášený nástup Horova aeonu je zrozením nového Slunce.